

VARYASYON

KALEMLER

8|2026| Sayı No 10

VARYASYONKALEMLER.COM

KALEM DOSTLARIMIZ

Zübeyde Bayık
Gizem Gökmen
Aylin Altın
Ufuk Özseri
Aydan Kumral Yümer
Sennur Mutlugil
Sacit Özdemir
Aylen Durmush
Mihrap Altıntaş
Murat Engin Deniz
Yusuf Bingöl
Nuray Reşid
Esengül Dayan
Emine Kurt
Nihad Bekirli
Cemal Karsavan
Yusuf Merter
Hilal Saraç
İrfan Aydın
Mehmet Acioğlu
İrem oruç
Merve Mina seyhan
Nurhayat kayar
Remziye Gönenç Koşar
Gülveren Gündoğdu
Dilaver Korkmaz
Elif Çepel
İhsan fatih Polat (ozan ebedi)
Pervane Mehmanlı
Başak Yılmaz
YEŞİM Şahin Yaman
Ayşe Bedevi

İÇİNDEKİLER

2	İÇİNDEKİLER
3	YÖNETİM KURULUMUZ
4	HAKKINDA
5	KALEM DOSTLARI
60	DERGİ ANTOLOJİLERİ
61	EDEBİYAT YARIŞMALARI

Hakkında

Varyasyon Kalemler

25 Mart 2025 yılında kurulmuş olup;

Adını Varyasyon Gen Haritası kavramından alan; farklılıkların değer olduğuna inanan, edebiyatı iyiliğe dönüştürmeyi amaçlayan bağımsız bir edebiyat platformudur.

Misyonumuz; genetik farklılıkları bulunan özel çocuklar için SMA ve DMD hastası çocuklarımız başta olmak üzere farkındalık oluşturmak, onların yaşamlarına umut olabilecek sosyal sorumluluk projelerine destek vermek ve farklı kalemleri aynı çatı altında buluşturmaktır. Yazarların kitap tanıtımlarına, şiirlerine, öykülerine ve edebî çalışmalarına yer vererek üretimin paylaşılması ve daha geniş kitlelere ulaşmasını hedefliyoruz.

Vizyonumuz ise edebiyatın birleştirici gücüyle, farklılıkların zenginlik olduğu bilincini yaygınlaştıran, yazarları destekleyen ve toplumsal duyarlılığı artıran örnek bir yayın platformu olmaktır.

Yönetim Kurulumuz

Yayıncı & Kurucu Başkan

Yazar Şair Murat Engin Deniz

Yazı İşleri Müdürü & Editör

Yazar Şair Aylin Altın

Hacha.az Azerbaycan

Yazı İşleri Müdürü & Editör

Yazar Nuray Reşid

Altın Plak Kitap Tanıtım &

Röportaj Günlükleri

Yazar Şair Mihrap Altıntaş

Değerlerimiz

Varyasyon Kalemler; kapsayıcılık, empati, üretkenlik ve dayanışma ilkeleri üzerine kuruludur. Her bireyin sesinin değerli olduğuna inanır, edebiyatı bir ifade alanı olmanın ötesinde bir iyileşme ve farkındalık aracı olarak görür.

Faaliyetlerimiz

Platformumuz; edebî içerik paylaşımları, yazar röportajları, şiir ve öykü yayınları, kitap tanıtımları ve sosyal sorumluluk projeleriyle aktif olarak üretim yapar. Ayrıca özel çocuklara yönelik farkındalık kampanyaları ve destek projeleri geliştirerek toplumsal etki alanını genişletmeyi amaçlar.

Katılım ve Destek

Varyasyon Kalemler, tüm yazar ve okurlara açıktır. Üretmek isteyen herkes platforma katkı sunabilir, eserlerini paylaşabilir ve bu dayanışma ağının bir parçası olabilir. Amacımız, her kalemin kendine yer bulduğu, her sesin duyulduğu bir edebiyat topluluğu oluşturmaktır.

Ceyda Fidaner

Baş Editör

Zübeyde Bayık
Gizem Gökmen
Aylin Altın
Ufuk Özseri
Aydan Kumral Tümer
Sennur Mutlugil
Sagit Özdemir
Aylen Durmush
Mihrap Altıntaş
Murat Engin Deniz
Yusuf Bingöl
Nuray Reşid
Esengül Dayan
Emine Kurt

Nihad Bekirli
Cemal Karsavan
Yusuf Merter
Hilal Saraç
İrfan Aydın
Mehmet Acıoğlu
İrem Oruç
Merve Mina seyhan
Nurhayat Kayar
Remziye Gönenç Koşar
Gülveren Gündoğdu
Dilaver Korkmaz
Elif Çepel
İhsan Fatih Polat(ozan ebedi)
Pervane Mehmanlı
Başak Yılmaz
YEŞİM Şahin Yaman
Ayşe Bedevi

KALBİN YARATILIŞ GAYESİ:

ZÜBEYDE BAYIK.

Sevmek

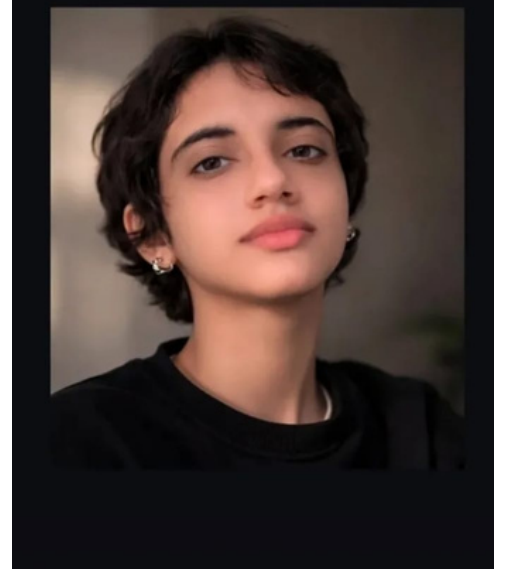
İnsan dediğin varlık; etten ve kemikten ibaret, dar bir kafese sıkıştırılmış bir muamma değildir sadece. Kalp, biyolojik bir aygıt olarak göğüs kafesinin altında aralıksız kan pompalasa da onun asıl varoluş sebebi ve yaratılış gayesi sevmektir. Kalbi olduğu hâlde sevmeyenin acınası durumu; gözleri sapasağlamken dünyanın o muazzam güzelliklerine, rengârenk ufkuna kör kalması gibidir. Sevginin kuruduğu, teğet geçtiği bir toprakta en taze çiçekler solmaya, hayat o görkemli anlamını yitirmeye mahkûmdur. Aldığımız ve verdiğimiz her solukta gizlenen sevgi; insanın dünyadaki en saf, en masum ve en hakiki hâlidir.

Bedenimdeki o fiziksel eksikliğin, beni yeryüzüne bağlayan o kısıtlılığın acısını hissetmiyordum bile. Çünkü asıl kanayan yerim, asıl fırtınalar kopan yer ruhumdu. Ve o dilsiz ruhun acısını dindirecek, o derin yarayı saracak tek kutsal çare yine sevgiydi. Sevgi; hayatımın en tatlı, en büyüğü şarkısı, imkânsız kılınmış her şeyi bir anda mümkün kılan o ilahi rüyası ve doğrudan kalbin derinliklerine doğru coşkuyla akıp duran sönmez bir ışıktı. Ben o ışığa tutundukça göğsümdeki o karanlık enkaz, yerini sonsuz bir gökyüzüne bıraktı.

Nitekim Reşat Nuri Güntekin, o ölümsüz eseri Çalikuşunda kalbin bu ilahi sarhoşluğunu ne kadar da sarsıcı bir hakikatle dile getirmiştir:

“Sevmek denen şeyin rolü bu kadar insanı sarsıp titretecek bir şey olursa kendisi, kim bilir, neydi?”

İşte sevmek; insanı kendi dar kabuğundan çıkaran, o aşılmaz sanılan duvarları bir bir yıkan ve insanı kendi hakikatiyle yüzleştiren en büyük güçtür.

Renkler Doğar Siyahın Kalbinden

GİZEM GÖKMEN:

Tozlu bir rafta duran taş plaklar, gramofonun kolunun altında ağır ağır dönerek içinde gizlediği nağmeleri odaya saçıyordu. Tüm anılar kol kola girip duvarlarda dans ediyordu. Yamalı koltuğun yanına rastgele iliştirilmiş tahta tabure ve üstünde emanet gibi duran gaz lambasının ışığı, melodinin etkisiyle sallanarak geçmişin hayaletlerini duvarlarda oynatıyordu. Ahşap pencerenin pervazında ise beceriksizce saatlerce izlediğim bir mum yanıyordu. Bu alevler, gözlerimin derinlerinde koyu ve yarım kalmış sevdaların sahnelerini izletiyordu... Hava kasvetli ve buruktu.

Tıpkı bugün gibi bir gündü. Sağanak yağmurun altında tanıştım seninle. Yağmur, ikimizin de kalbine dokunuyor, ruhumuzu yıkıyordu. İkimiz de sığınacak bir yer arıyorduk. Kaçmaya çalıştığımız sağanakta, gri bir sokağın ortasında çarpışmıştık. Elinde tuttuğun şemsiye, havanın kasvetine uyumlu bir siyahlıktaydı. Benim şemsiyem ise tüm siyahlara meydan okur gibi sarıydı.

Saçlarından süzölen yağmur damlaları yüzünü ıslatırken aşık olmuştum sana. Yüzüme yapışan saçlarımın arasından gözlerimi bulup kilitlemiştin bakışlarını. İşte böyle başlamıştı yıllar sonra bir taş plağın içine gizlenen sevdamız. Gözlerin benden ayrıldığı vakit, sarı şemsiyeme kilitlenmiştin. Şaşkınlık ve donukluk vardı bakışlarının derinlerinde. Ben sarı ve hayatın renkli rüyalarının içindeyken, sen siyah ve gerçektin.

Senin her siyah duvarına karşılık ben renklerimi göstermeye çalıştım sana. Bazen kabul ettin, bazen de ittin. Sen her itişinde bir rengim soldu yaralarımın akarak ama yine de sevdim seni...

Sen, tüm renklere inat gri bir rüzgârın arkasından gittin. Ardından dökölen yağmur bu sefer güneşe denk gelmedi ve seni geri getirecek renkler ortaya çıkmadı. Grinin hayatında yer bulmuştun kendine; ben ise siyahların arasında kalmıştım. İşte burada solmaya başlamıştı renklerin. Sen siyahların sokağına doğru döndüğünde sarılarım soluyordu. Yeniden siyahın içinden doğacak o günü bekliyordum.

O yamalı koltukta anılardan kurtulup kendime geldim ve renklerimi düşündüm. Sarı şemsiyem biraz yıpranmış biçimde duvara yaslanmış duruyor ve bana bakıyordu; bana "yeniden doğalım" diyordu. En karanlık ve yağmurlu günde, yeniden tutunalım hayata ve hayallere, tüm siyahlara inat.

İşte o zaman renkler doğacak siyahın kalbinden...

**AYLİN ALTIN:
ŞİİRLERİM VAR AZİZİM**

KİMİ UZUN, KİMİ KISA...

AMA HEPSİNİN ORTAK BİR YANI VAR.
HEPSİNDE ÇOCUKLAR VAR.

UMUDA TUTUNAN ÇOCUKLAR...

GÖZLERİNDE YARINLARA UZANAN PIRIL PIRIL BİR IŞIK TAŞIYAN
ÇOCUKLAR...

BİR TEBESSÜMLE DÜNYAYI DEĞİŞTİREBİLECEK KADAR TEMİZ
YÜREKLER, KÜÇÜCÜK ELLERİNDE KOCAMAN HAYALLER TAŞIYAN
ÇOCUKLAR...

KUZEY'İN YILDIZI GİBİ PARLAK, UMUDU GİBİ SICACIK ÇOCUKLAR VAR
DİZELERİMDE.

HER SATIRINDA YAŞAMA TUTUNMAYI ANLATAN, HER KELİMESİNDE
UMUT YEŞERTEN ŞİİRLERİM VAR.

BEN KELİMELERİMİ DE HAYALLERİMİ DE ONLAR İÇİN ÇOĞALTTIM.

UFACIK BİR DESTEĞİN, BİR ÇOCUĞUN YARINLARINA NASIL
KOCAMAN BİR KAPI AÇABİLECEĞİNİ BİLDİĞİM İÇİN YAZIYORUM.

KUZEY KOŞSUN DİYE...

KUZEY GİBİ NİCE ÇOCUK YARINLARA UMUTLA YÜRÜSÜN DİYE...
ŞİİRLERİM VAR AZİZİM...

HİÇBİRİ YALNIZCA KÂĞIDA YAZILMIŞ KELİMELER DEĞİL.

HER BİRİ BİR ÇOCUĞUN GÜLÜŞÜNE, BİR ANNENİN DUASINA, BİR
BABANIN UMUDUNA DOKUNABİLSİN DİYE YAZILDI.

ÇÜNKÜ BAZEN BİR ŞİİR, BİR VİCDANI UYANDIRIR.

BİR VİCDAN İSE BİR ÇOCUĞUN HAYATINI DEĞİŞTİREBİLİR.
ŞİİRLERİM VAR AZİZİM...

İNSANLIK ADINA...

UMUT ADINA...

ÇOCUKLAR ADINA...

UFUK ÖZSARI: BİR DÜŞ SİMYACISI

İTALYA'NIN FLORANSA ŞEHRİNDE YAŞAYAN LEONARDO; HEM RESSAM, HEM ŞAİR, HEM DE BİR DÜŞ SİMYACISI OLARAK BİLİNİYORDU.

HAYATTA BİLİNÇ ARTTIKÇA ACI ÇEKMENİN KAÇINILMAZ OLDUĞUNUN FARKINA VARMIŞTI. YAPTIĞI SÜRREAL ÇİZİMLERLE, YAZDIĞI VE SESLENDİRDİĞİ ŞİİRLERLE İNSANLARIN DÜŞ DÜNYASINDA GÖRSEL ŞÖLENLER YAŞATARAK, KISA BİR SÜRELİĞİNE DE OLSA ONLARI MUTLU EDİYORDU.

YAŞAMIN MONOTONLUĞUNDAN ÇIKIŞIN, BAŞKA ÂLEMLERE GEÇMEK OLDUĞUNU ANLAMIŞTI. ÇÜNKÜ DÜNYA, BELİRSİZLİKLE DOLU BİR YERDİ.

GERÇEK ÂLEMİN DIŞINDA; RÜYA ÂLEMİ, HAYAL ÂLEMİ VE DAHA NİCE DÜNYALARIN İNSANLARI MUTLU EDEN TASARIMLAR OLDUĞUNU KEŞFETMİŞTİ.

UZUN YILLAR SÜREN ARAŞTIRMALARININ NETİCESİNDE ÖĞRENDİĞİ KADİM BİLGİLERİ YENİLİKLE HARMANLADI VE "RÜYA SİMÜLASYONU" ADINI VERDİĞİ BİR TASARIM OLUŞTURDU.

BU SANAL DÜNYANIN İSMİ KHALKEDON'DU.

İSTEYEN KİŞİ BU SİMÜLASYONA TEK BAŞINA BAĞLANABİLİYOR, İSTEYENLER İSE BİRDEN FAZLA KİŞİ OLARAK AYNI RÜYA ÂLEMİNE BİRLİKTE GİRİŞ YAPABİLİYORDU.

SİMÜLASYONA BİRDEN FAZLA KİŞİ BAĞLANDIĞINDA, YAPAY ZEKÂ İLE ÇALIŞAN SANAL GERÇEKLIK GÖZLÜKLERİ, BİREYLERİN BEYİNLERİNDEN GELEN SİNYALLERLE ENTEGRE BİÇİMDE ÇALIŞIYOR VE ORTAK BİR KURGU EVRENİ OLUŞTURUYORDU.

BU, RÖNESANS NİTELİĞİNDE BİR İCATTI; ADETA KARANLIKLARI AYDINLATAN BİR MEŞALE GİBİYDİ.

MUASIR MEDENİYET SEVİYESİNE ULAŞMA YOLUNDA ATILMIŞ EN ÖNEMLİ ADIMLARDAN BİRİ OLMUŞTU.

AYDAN KUMRAL YÜMER

Hastane ve Ziyaretçi Olma Adabı

Annemin sağlık durumu nedeniyle;

Bazı dönemlerde hastanede yatması gerekiyor.

Bu dönemlerde ben de yanında refakatçi olarak kalıyorum.

Bu süreler bazen yirmi bazen üç veya beş gün olabiliyor.

En son, geçtiğimiz hafta beş gün kalmamız gerekti. Daha önce Üniversite hastanesinde makul bir fiyat farkıyla tek kişilik odada kalmıştık ancak bu kez Devlet hastanesinde tek kişilik oda bulunmadığı için paylaşımlı bir odada kaldık. Yattığımız servis Nörolojiydi. Yan yatakta yatan hastanın yaşı epey ileri ve hastalığının da verdiği etkiyle genelde derin uyku halindeydi, benim annemin en azından bilinci açıktı ancak; yan hastanın başında kalan iki ayrı refakatçi gelin ve görümcenin, ziyaret saati gözetilmeksizin bitmeyen bir misafir ağırlama çabası sebebiyle, inme hastası annem asla uykuya dalamadı. Çaylar, kahveler, bebek yaşıta küçük çocuklarla bir minibüs dolusu insan topluluğunun biri gidiyor biri geliyordu. Kalabalık oldukları yetmezmiş gibi ayarı olmayan ses tonlarıyla yapılan sohbetler, telefonda açılıp kahkahalarla izlenen komik videolar, gecenin on birinde dahi yapılan görüntülü görüşmeleri hayretle gözlemledim. Üstelik hastalarının kimin ziyaretine gelip gelmediği hakkında en ufak bir farkındalığı olmadığı halde yakınları tarafından bu “ziyaretçilik oyununun” adeta bir sosyal etkinlik haline getirildiğini fark ettim. İki kadın hastanın yattığı odada erkek refakatçi kabul edilmezken gelen kalabalık misafirlerin içinde yer alan ve uzun süreler oturan erkekler nedeniyle mahremiyet kuralları da hiçe sayıldı.

Üçüncü gün artık uyarma ihtiyacı hissettim zira anneme şifa bulalım derken uyuyamadığı için sinirlenmesi sebebiyle tansiyonu asla düşmüyordu. Geçirdiği inme sebebiyle beynindeki konuşma merkezi hasar aldığı için derdini anlatamamanın verdiği öfke de eklenince hastane odası tam bir kâbus ortamına döndü. Üstelik bu kriz durumunu bizzat görmelerine rağmen kendilerine bir çeki düzen vermek bir yana, maalesef uyarım üzerine çirkef tavırlarla üste çıktılar. “Ben biliyor muyum onlar ta ne kadar uzaktan geliyorlarmış, hasta annelerinin köylerinde çok muhterem bir kadın olduğundan haberim yokmuş, kesip sesimi oturtmalıymışım, annem de dönsün arkasını uyusunmuş...”

Bölüm hemşireleri ile konuştum, meğer hastanedeki görevlileri de bu terbiyesiz ve tehditkâr tavırlarla bezdirmişler. “Biz de bu tip hasta ve yakınları sebebiyle işimizi yaparken çok zorlanıyoruz” diye anlattılar. Sonra düşündüm, hadi biz sayılı gün buradaydık, gerçekten de hastanelerde görev yapan her kademedeki görevlilerin bütün mesaisi bu profillerle mücadele ederek geçiyordu.

Atatürk’ün “milletin efendisi” dediği köylülerimiz bunlar olamazdı. Bu başka bir seviyeydi. Sistemli bir şekilde cahil bırakılan, (burada akademik eğitimi eksikliğinden bahsetmiyorum) hayatta kalmanın yolunu kendisinden farklı veya üstün gördüğü kişilere saygısızlık ederek bulmuş, üste çıkmak için her türlü edepsizliği yapmayı kendinde hak gören bir vatandaş türü var artık. Eylemlerinin karşılığında bir yaptırım görmedikçe çıtayı yükseltiyorlar üstelik. Bir fatura yatırmak için gideceği bankaya takım elbiseli ve traşlı gitmeye özenen beyefendilerden, “artık doktor dövebiliyoruz” diye gururlanabilecek kadar arsızlaşmış kişilere ne zaman ve nasıl dönüştük?

SENNUR MUTLUGİL GÖĞE BAĞLI

Ruhumun sonsuz boşluğunda
çocuklar uçurtma uçurur;
ipleri düşüncelerime bağlı.

Kuyruğunda
cam kırıkları,
kuş tüyleri,
unutulmuş isimler.

Uçurtma,
zamanın düğmesini söküyor.

Rüzgâr,
çocukluğumu bulutların arkasına
katlıyor.

Toprağın altından
gömdüğüm sesler çınlıyor.

Terliklerimin yırtığından
mevsimler sızıyor.

Zil çalınca
oyun,
çocukları cebine saklıyor.

Uçurtma
uçmayı unutuyor.
Gölgesi kendinden yaşlı.

Çocuklar
evlerine dönüyor;
ellerinde gökyüzünün son ipi.

Gökyüzü,
son ipini unutuyor.

SACİT ÖZDEMİR

Kendi Özgürlüğünü Kazanmadan Aşk Yaşanır mı?

Aşk, insanın hayatında karşılaşılabileceği en güçlü duygulardan biridir.

Kimi zaman bir bakışta başlar, kimi zaman yıllar içinde büyür. Fakat aşkın gerçekten yaşanabilmesi için sadece iki insanın birbirini sevmesi yeterli midir?

Yoksa insanın önce kendini özgürleştirmesi, kendi benliğini bulması ve kendi hayatının sorumluluğunu üstlenmesi mi gerekir?

Bu soru, aşkın en derin ve en önemli sorularından biridir.

İnsan, dünyaya bağımlı bir varlık olarak gelir. Çocukluğunda ailesine, büyüdüğünde çevresine, toplumun kurallarına ve insanların beklentilerine bağlı yaşar. Zamanla birçok kişi kendi istekleriyle değil, başkalarının çizdiği hayatı yaşamaya başlar. Kimi ailesini üzmemek için, kimi toplum tarafından dışlanmamak için, kimi ise yalnız kalmaktan korktuğu için kendi gerçek benliğini gizler. Böyle bir insan gerçekten âşık olduğunda, sevdiği kişiyi mi sever; yoksa yalnızlığını dolduracak birini mi arar?

Gerçek aşk, özgürlüğün olduğu yerde nefes alabilir. Çünkü özgür olmayan insan, sevgiyi çoğu zaman sahiplenmekle karıştırır. Sevdiğini yanında tutmaya çalışır, onu kaybetmekten korkar, sürekli kontrol etmek ister. Oysa sevgi, zorla tutulan bir duygu değildir. Sevgi, iki özgür insanın birbirini seçmeye devam etmesidir.

Kendi iç dünyasında özgürleşemeyen insan, çoğu zaman eksik yanlarını bir başkasıyla tamamlamaya çalışır. "O gelirse mutlu olurum.", "O olmadan yaşayamam.", "Hayatımın anlamı sadece o." gibi düşünceler ilk bakışta romantik görünse de aslında büyük bir bağımlılığın işaretidir. Çünkü insan, hayatının bütün yükünü başka bir omza bırakmaya başladığında aşk yavaş yavaş yük hâline gelir.

Kendini özgürleştirmek; kimseye ihtiyaç duymamak anlamına gelmez. Aksine, ihtiyaç duyduğu hâlde bağımlı olmamayı öğrenmektir. Bir insanı çok sevebiliriz ama kendi kişiliğimizi, hayallerimizi ve değerlerimizi kaybetmeden de sevebiliriz. İşte gerçek sevgi burada başlar.

Özgürlük yalnızca fiziksel değildir. Asıl önemli olan zihinsel ve duygusal özgürlüktür. Geçmiş kırgınlıkların, çocukluk yaralarının, korkuların ve öfkelerin esiri olan biri, yeni bir ilişkiye başladığında çoğu zaman geçmişini de yanında taşır. Yeni insanı eski acılarla yargılar. Güvenmek ister ama korkar. Sevmek ister ama incinmekten çekinir. Böylece aşk başlamadan yorulur.

Kendini tanımayan insan, karşısındaki insanı da sağlıklı tanıyamaz. Çünkü insan çoğu zaman karşısındakini olduğu gibi değil, görmek istediği gibi görür. Beklentiler arttıkça hayal kırıklıkları da büyür. Oysa özgürleşmiş insan, karşısındaki kişiyi değiştirmeye çalışmaz. Onu olduğu gibi kabul edip yine de sevebiliyorsa, işte o sevgi daha sağlam temeller üzerine kurulmuştur.

Bir ilişkide en büyük tehlikelerden biri, kişinin kendi hayatını tamamen sevgilisine göre şekillendirmesidir. Arkadaşlarından uzaklaşır, hobilerini bırakır, hayallerini erteler ve sonunda kendi benliğini kaybeder. Bir süre sonra "Ben kimdim?" sorusuyla karşı karşıya kalır. Çünkü aşk, insanın kendini yok etmesi değil; kendini koruyarak paylaşmasıdır.

Özgürlüğünü kazanmış insanlar birbirlerine zincir olmaz; kanat olurlar. Birbirlerinin gelişimini destekler, başarılarını kıskanmaz, farklı düşüncelerine saygı duyarlar. Çünkü bilirler ki sevgi baskıyla değil, güvenle büyür.

Elbette hiçbir insan tamamen özgür değildir. Hepimizin korkuları, eksikleri ve yaraları vardır. Ancak önemli olan bunların farkında olmak ve onları yönetmeye çalışmaktır. Kendini geliştiren, hatalarını görebilen ve değişmeye açık olan insan, aşkı da daha olgun yaşayabilir.

Aşk bazen fedakârlık ister; fakat fedakârlık ile kendinden vazgeçmek aynı şey değildir. İnsan sevdiği için emek verebilir, zaman ayırabilir, bazı konularda geri adım atabilir. Ancak bütün kişiliğini, değerlerini ve hayallerini feda ediyorsa artık bu sevgi değil, kendini unutmaya başlamaktır.

Gerçek aşk, iki yarım insanın birbirini tamamlaması değil; iki bütün insanın hayatını paylaşmasıdır. Çünkü kendini tanıyan, kendi ayakları üzerinde durabilen ve kendi mutluluğunu üretebilen insanlar, birbirlerine yük değil destek olurlar. Ayrı kaldıklarında eksilmezler; birlikte olduklarında çoğalırlar.

Belki de bu yüzden önce kendimizi sevmeyi, kendimizi affetmeyi ve kendi hayatımızın sorumluluğunu almayı öğrenmeliyiz. İçimizdeki korkuları tanımadan cesareti, yalnız kalabilmeyi öğrenmeden birlikte olmayı ve kendimizi bulmadan başkasını gerçekten sevmeyi öğrenmek kolay değildir.

Sonuç olarak, kendi özgürlüğünü kazanmadan da insanlar aşk yaşayabilir. Ancak bu aşk çoğu zaman korkuların, bağımlılıkların ve beklentilerin gölgesinde kalır. Gerçek anlamda olgun, huzurlu ve kalıcı bir aşk ise insanın önce kendi benliğiyle barışması, kendi özgürlüğünü inşa etmesi ve ardından başka bir insanı özgürce sevebilmesiyle mümkün olur. Çünkü aşk, iki insanın birbirine sahip olması değil; iki özgür ruhun, bütün iradeleriyle her gün yeniden birbirini seçmesidir.

AYLEN DURMUSH

Otuza İki Kala

İnsanı Yaşlandıran Şey Zaman mı,
Ertelelediği Hayatlar mı?

Bir gün uyanıyorsunuz ve yirmi sekiz yaşındasınız. Garip olan şu ki, insan yaş aldığını çoğu zaman doğum gününde fark etmiyor. Bazen sıradan bir sabah, kahvenizi içerken ya da pencerenin önünde sessizce dışarıyı izlerken aklınıza düşüyor aynı soru: "Ben ne zaman buraya geldim?"

Sonra ikinci soru geliyor:

"Son on yıl nasıl geçti?"

Bu soruya gerçekten cevap verebilen kaç kişi var, bilmiyorum. Çocukken zaman ağırdı; bir yaz tatili bitmek bilmiyor, bir yaş büyümek bile büyük bir sabır istiyordu. Sonra bir yerde ritim değişiyor. On sekizden sonra sanki zaman hızlanıyor; üniversiteler, işler, sorumluluklar, ilişkiler ve ayrılıklar derken insan bir gün dönüp bakıyor ve çocukluğuyla vedalaştığını bile fark etmeden yetişkin olmuş. Belki de büyümek tam olarak budur: Zamanın hızlanması değil, artık zamanın sorumluluğunu taşımaya başlamaktır.

Uzun süre otuz yaşımdan, daha doğrusu otuz yaşımla temsil ettiğİ ihtimalden korktum. Çünkü bazı yaşlara tuhaf anlamlar yüklüyoruz. Sanki otuz, hayatın ilk bilançosu gibi; o yaşa kadar bir şeyler başarmış, kendine bir şeyleri kanıtlamış ve geride bırakacağın bir hikâye inşa etmiş olmalısın. Peki bunu bize kim öğretti? Gerçekten hayatın böyle işlenmesi gerektiğini nereden öğrendik? Belki de hiçbir yerden... Belki sadece başkalarının hayatlarını izleyerek kendi hayatımıza görünmez takvimler çizdik.

2024 yılının ocak ayında Avusturya'da, dışarıda kar yağarken pencerenin önünde oturuyordum. Sessizlik bazen insana hiç beklemediğİ sorular sorduruyor. Kendime şunları yazdım: "Hayatta gerçekten ne istiyorum? Beni durduran şey ne? Ve en önemlisi... Neden hâlâ başlamadım?" İnsan bazen cevabını bildiğİ soruları kendine yıllarca sormıyor; çünkü bazı cevaplar acıtır. Bir yerde şu cümleyi okumuştum: "Demiri hiç kimse yok edemez; onu ancak kendi pası yok eder. Aynı şekilde insanı da kimse yok edemez; onu ancak kendi zihniyeti yok eder." Bu cümleyi ilk okuduğumda dış dünyayı düşünmüştüm, bugün ise daha çok insan zihnini düşünüyorum. Çünkü bizi gerçekten durduran şey çoğU zaman yaşadıklarımız değil; yaşadıklarımızı zihnimizde nasıl yeniden kurduğumuzdur. Psikoloji buna farklı isimler veriyor: içselleştirilmiş inançlar, öğrenilmiş çaresizlik, bilişsel çarpıtmalar... Ama isimleri ne olursa olsun ortak bir özellikleri var; insan bir süre sonra başkalarının sesiyle düşünmeye başlıyor.

O gece eve döndüğümde saatlerce düşündüm ve sonunda kendime tek bir soru sordum: "Ben hayatımı daha ne kadar başkalarının benim hakkımda ne düşüneceğini hesaplayarak erteleyeceğim?" O sorunun cevabı bir cümle değildi, bir karardı. Ertesi gün kaydımı yaptırdım. Dışarıdan bakıldığında bu, bir gecede verilmiş ani bir karar gibi görünüyordu ama değildi. Hiçbir büyük karar bir gecede verilmez; bir gece sadece yıllardır büyüyen karar görünür olur.

Psikolojide öz yeterlilik diye bir kavram var. Çoğu kişi önce kendine inanacağını, sonra harekete geçeceğini düşünüyor. Belki de yanlış olduğumuz yer tam burası. Belki önce hareket ediyoruz; inanç, cesaret ve güven ise arkamızdan geliyor. Kitabımı yayımlarken de aynı şeyi yaşadım; cesaretimi bekledim, gelmedi. Yayımladım, sonra geldi. Psikolojiye başladım, sonra geldi. Belki de hayatın en büyük yanılgısı cesaretin başlangıç şartı olduğunu sanmaktır. Belki cesaret hiçbir zaman başlangıç değildir; hareket eden insanın geride bıraktığı izdir.

Bugün otuz yaşımdan eskisi kadar korkmuyorum çünkü artık biliyorum: İnsanı yaşlandıran şey takvimler değil, her gün biraz daha ertelenen hayatlar. Ve belki insanın kendine sorması gereken en önemli soru da şu: Gerçekten yaşamadığım kaç yılı, "Doğru zamanı bekliyorum" diyerek geçirdim?

MİHRAP ALTINTAŞ

Ün nedir ve ne zaman bu kadar ünlü olduk hepimiz ?

Ün : Genellikle iyi, üstün bir niteliğiyle herkesçe çok iyi bilinip tanınma durumu diyor sözlük

Ünlü olmak : Herkesçe bilinip tanınan, ün salmış olan. Türkiye 'miz teknoloji yakalayıp da birbirinin yakasını bırakmayalı hayli zaman oldu.

Ne zaman yakayı paçayı kaptırdık kim kimi kullandı bilinmez.

Bilinen şu ki ailelerin maneviyatı sarsıldı mahremiyeti de.

Bir öz çekimden başladı bir öz çekime, bir kare alalımdan karelere derken aile içi videolara özel hayat diye bir şey kalmayacak kadar burnumuza dayadık objektifleri.

Göz gözü görmez oldu kamera burnumuza dayandığından beridir.

Bir anı etiketlemeden yaşamak da hayal oldu. Ben istemesem sen, sen istemesen o ya da onlar istediler etiketlediler, paylaştılar paylaştıkça daha daha daha özeline Özel kelimesi anlamını yitirene kadar.

Oysa bir televizyonun arkasındakileri ünlü sanırdık biz Onlar seçilmiş insandı makyajı, giyimi duruşu ,oyunu , şarkısı ya da işleriyle.

Bir giyim tarzımız vardı toplumun birlikte koyduğu ve buna uyduğu. Güzel mi güzeldi özel mi özeldi bence.

Bir düşün kıyafeti, bir günlük kıyafeti bir öğrenci kıyafeti diye bir şey vardı Sınırlandırılmak hoş gelmiyor olabilir ama anlam yüklüydü. Biz o anlamlar kaybolana kadar sınırları zorladık.

Daha mı hoş kimin ne giyip nereye gittiğini bilmediğimiz kıyafetleri ve halleri.

Bir tarafta moda ikonu gibi gezen bir kesim var bir tarafta bu kıyafetle ne anlatmak istemiş diyeceğimiz bir kesim bir tarafta kıyafetini göremediğimiz bir kesim ama hepsi farklı bir kesim.

Bir de geceye doğru barlar sokağından çıkan cadılar bayramı kıyafetleri var. Herkesçe bilinip tanınıyorlar işte bak ün salıyorlar onlar artık birer ünlüler Kendilerince herkesin bir nitelikli ya da niteliksiz yeteneği var akli kadar, fikri kadar, edebi kadar, vizyonu kadar.

Televizyonlardaki magazin programları out maalesef sosyal medyalardaki vatandaşlarımız revaçta. Ne videolar birbiri ile ar sınırında yarışan ve bunu ün olmak gören alkış tutan prim veren yandaşları ile birlikte.

Kimse kimseyle doğru dürüst görüşemez, konuşamaz oldu Gerçi merak da etmez oldu Her şeyini sosyal medyadan takip edince. Bir şeyler yanlış gidiyor tüm hızıyla ve dur diyen de olmuyor

Ünlüler çukuruna doğru tüm hız yuvarlanıyor geleceğimiz Ünsüzlerin teşviki ile bir anlam bozukluğu olan cümlede birer kelime olarak yuvarlanıyor geleceğimiz.

MURAT ENGİN DENİZ

Kelimeler Bir Araya Gelir, Düşünceler Kanat Açar

İnsanlık tarihi boyunca medeniyetleri birbirine bağlayan en güçlü köprü ne yalnızca yollar ne de taşlardan örülmüş görkemli yapılar olmuştur. Asıl köprü, insanın düşüncesini başka bir insana ulaştırabilmesini sağlayan kelimelerdir.

Çünkü kelimeler yalnızca seslerden ya da harflerden meydana gelen işaretler değildir; onlar duygu, hayal, bilgi, umut ve tecrübeyi geleceğe taşıyan görünmez kanatlardır. Tek başına duran bir kelime, bazen sessiz bir damla gibidir. Ancak başka kelimelerle buluştuğunda bir nehre dönüşür; düşünceler ise o nehrin üzerinde özgürce yol alan kuşlar gibi gökyüzüne yükselir. İşte bu yüzden "Kelimeler bir araya gelir, düşünceler kanat açar." sözü yalnızca edebî bir ifade değil, insanlığın gelişimini anlatan derin bir hakikattir.

İnsan dünyaya konuşmayı bilmeden gelir. İlk seslerini annesinin şefkatinde, ailesinin sevgisinde ve çevresindeki insanların sabrında öğrenir. Her yeni kelime, zihninde açılan yeni bir pencere olur.

Çocuk büyüdükçe kelime dağarcığı genişler, hayal gücü gelişir ve düşünce dünyası zenginleşir. Çünkü düşüncenin sınırları, büyük ölçüde insanın sahip olduğu kelimelerin sınırlarıyla şekillenir. Bir duyguyu ifade edecek kelimeyi bilen kişi, o duyguyu daha iyi tanır; bir kavramı öğrenen kişi ise olaylara daha farklı açılardan bakmaya başlar. Böylece kelimeler, insanın yalnızca konuşmasını değil, düşünmesini de biçimlendirir.

Kitaplar bu yolculuğun en sadık rehberleridir. Her kitap, farklı bir hayatın kapısını aralar. Bir romanda hiç gitmediğimiz şehirleri gezer, bir şiirde hiç tanımadığımız duygularla karşılaşır, bir biyografide hiç yaşamadığımız mücadelelere ortak oluruz. Sayfalar ilerledikçe yalnızca olaylar değil, düşünceler de çoğalır. Okur, satırların arasında kendi hayatını sorgular; geçmişine, bugününe ve geleceğine farklı gözlerle bakmayı öğrenir. Bu yüzden kitap okumak sadece bilgi edinmek değildir. Aynı zamanda insanın kendi iç dünyasına yaptığı uzun ve anlamlı bir yolculuktur.

Yazmak ise bu yolculuğun diğer yüzüdür. Yazan insan, zihnindeki karmaşayı kelimeler aracılığıyla düzene dönüştürür. Duygularını cümlelere dönüştürdükçe kendisini daha iyi tanır. Bazen bir şiir, söylenemeyen onlarca cümleden daha güçlü olur.

Bazen kısa bir hikâye, uzun nutukların anlatamadığını birkaç paragrafta anlatır. İşte edebiyatın büyüğü de burada saklıdır. Kelimeler yalnızca bilgi taşımaz; aynı zamanda insanın ruhuna dokunur, yaralarını sarar, umutlarını çoğaltır ve hayallerine yön verir. Oplumların gelişiminde de kelimelerin rolü büyüktür.

Tarihin dönüm noktalarına bakıldığında büyük değişimlerin çoğu önce fikir olarak doğmuş, sonra kelimelerle yayılmıştır. Bir konuşma, bir makale, bir kitap ya da bir mektup; milyonlarca insanın düşünce dünyasını değiştirebilmiştir.. Çünkü fikirler sessiz kaldığında yalnızca sahibinin zihninde yaşar. Kelimelerle ifade edildiğinde ise toplumun ortak hafızasına dönüşür.

. Bilim insanları keşiflerini yazarak gelecek nesillere bırakmış, filozoflar düşüncelerini eserleriyle ölümsüzleştirmiş, şairler ise insanlığın ortak duygularını dizelere emanet etmiştir.

Teknolojinin geliştiği günümüzde iletişim hiç olmadığı kadar hızlanmıştır. Birkaç saniye içinde dünyanın diğer ucundaki insanlara ulaşabiliyoruz. Ancak hızın artması, kelimelerin değerini azaltmamalıdır. Aksine, bu kadar kolay ulaşılabilen bir çağda doğru kelimeyi seçmek daha büyük bir sorumluluk hâline gelmiştir. Çünkü bir cümle umut verebildiği gibi umutsuzluk da oluşturabilir.

Bir yorum insanı cesaretlendirebildiği gibi kırabilir de. Bu nedenle kelimeleri özenle seçmek, aslında insanlığa duyulan saygının da bir göstergesidir. Edebiyatın en güzel yönlerinden biri, insanları farklılıklarına rağmen ortak duygularda buluşturabilmesidir.

Aynı şiiri okuyan iki insan farklı hayatlar yaşamış olabilir; ancak dizelerin hissettirdiği duygu çoğu zaman ortaktır. Aynı romanı okuyan insanlar farklı yorumlar yapabilir; fakat hepsi o hikâyenin içinde kendisinden bir parça bulabilir. Çünkü kelimeler yalnızca anlatmaz, aynı zamanda birleştirir. Irkı, dili, kültürü ve coğrafyası farklı olan insanları ortak bir düşünce etrafında buluşturabilen en güçlü araç yine kelimelerdir.

Yazarlar da bu büyük yolculuğun sessiz mimarlarıdır. Onlar yalnızca hikâye anlatmaz; umut eker, soru sordurur, düşündürür ve bazen de toplumsal farkındalık oluştururlar. Yazılan her eser, geleceğe bırakılmış bir izdir. Belki bugün birkaç kişinin okuduğu bir satır, yıllar sonra binlerce insanın hayatına dokunacaktır. Çünkü gerçek eserler zamanla eskimez; her yeni okurla yeniden doğar ve yeni anlamlar kazanır.

Sonuç olarak kelimeler, insanlığın ortak mirasıdır. Onlar sayesinde geçmişimizi öğrenir, bugünümüzü anlamlandırır ve geleceğimizi inşa ederiz. Düşünceler tek başına zihinde kalabilir; fakat kelimelerle birleştiğinde sınırları aşan bir güce dönüşür. Bu yüzden her satır yeni bir başlangıç, her kitap yeni bir ufuk, her cümle ise yeni bir umuttur. Kelimeler bir araya geldikçe düşünceler gerçekten kanat açar; o kanatlar ise insanlığı daha aydınlık yarınlara taşımaya devam eder.

YUSUF BİNGÖL

Bir Umudun, Cesaretin ve Azmin Hikâyesi

Bazı insanların hayat yolu diğerlerinden daha zorlu başlar. Kimi insanlar daha küçük yaşlarda mücadele etmeyi, sabretmeyi ve güçlü kalmayı öğrenir. Benim hikâyem de zorlukların içinden geçerek umuda, cesarete ve azme dönüşen bir hayat hikâyesidir. Ben engelli olarak dünyaya geldim.

Fakat ben kendimi hiçbir zaman bir engelli olarak görmedim. Çünkü insanı tanımlayan şey bedeni değil; düşünceleri, hayalleri, cesareti ve hayata karşı duruşudur. Ben hiçbir zaman eksikliklerime odaklanmadım. Her zaman yapabileceklerime inandım.

Ben bu dünyaya sadece yaşamak için gelmedim.

Ben bu dünyaya bir iz bırakmak, bir eser bırakmak için geldim.

Belki bugün herkes beni tanımıyor olabilir. Belki bugün verdiğim mücadelelerin değeri herkes tarafından görülmeyebilir. Ama ben inanıyorum ki emek, sabır ve azim hiçbir zaman karşılıksız kalmaz.

Belki 10 yıl sonra değil...

Belki 20 yıl sonra...

Belki 30 yıl sonra...

Ama bir gün ilçemde, ülkemde insanlar benim verdiğim mücadeleyi, gösterdiğim gayreti ve ortaya koyduğum eserleri konuşacaklar.

Çünkü büyük hikâyeler bir günde yazılmaz.

Büyük başarıların arkasında yıllarca süren sessiz mücadeleler vardır.

Çocukluğumdan beri kolay bir hayatım olmadı. Eğitim hayatım boyunca birçok zorlukla karşılaştım. Okul yolları benim için hiçbir zaman sıradan bir yol olmadı. Her sabah okula giderken sadece derslerimi değil, önümdeki engelleri de düşünmek zorunda kaldım.

Bazıları için okul yolu sadece gidip gelmekti.

Benim için ise sabrın, mücadelenin ve inancın sınandığı bir yoldu.

Bazen yoruldum.

Bazen zorlandım.

Bazen insanların bakışları, hayatın getirdiği zorluklar ağır geldi.

Ama hiçbir zaman hayallerimden vazgeçmedim.

Çünkü içimde hep bir inanç vardı:

"Ben başaracağım."

Yıllar boyunca öğrendiğim en büyük şey şuydu; insanın önündeki en büyük engel yaşadığı zorluklar değil, kendine olan inancını kaybetmesidir.

Ben inancımı hiç kaybetmedim.

Bugün geldiğim noktada sadece hayat mücadelesi veren biri değilim. Aynı zamanda duygularımı, yaşadıklarımı ve hayallerimi kaleme alan bir yazarım.

Yazmak benim için sadece kelimeleri bir araya getirmek değildir.

Yazmak; içimde biriken yılların, sessiz mücadelelerin ve hiç kaybetmediğim umudun insanlara ulaşmasıdır.

"Bir Umudun Hikâyesi" benim için sadece bir kitap değildir.

O kitap; çocukluğumun, hayallerimin, zorlu yollarımın ve vazgeçmeyen ruhumun bir eseridir.

Ben hayatın bana verdiği zorluklara bakıp geri çekilmedim. Tam tersine, her zorluk bana daha güçlü olmayı öğretti.

Bugün attığım her adım, gelecekte bırakacağım büyük izin bir başlangıcıdır.

Belki yolum uzun.

Belki önümde daha birçok mücadele var.

Ama ben biliyorum ki sabırla yürüyen insan, sonunda kendi hikâyesini yazar.

Ben kendimi hiçbir zaman bir engel olarak görmedim.

Çünkü benim için asıl mesele beden ne kadar güçlü olduğu değil, yüreğin ne kadar büyük olduğudur.

Ben hayallerimin peşinden gitmeye devam edeceğim.

Çünkü benim hikâyem bir engelin hikâyesi değil...

Benim hikâyem; cesaretin, azmin, mücadelenin ve imkânsız denilen şeylere inanan bir insanın hikâyesidir.

YUSUF BİNGÖL :

Ben Bir Engelin Değil, Bir Umudun Hikâyesiyim

Ben hiçbir zaman kendimi bir engel olarak görmedim.
Çünkü insanı tanımlayan bedenindeki sınırlar değil, yüreğindeki inançtır.
Hayat bana kolay yollar sunmadı.
Okul yollarım bazen zordu, bazen yorucuydu. Her adımım sabırla, her günüm mücadeleyle geçti. Ama ben hiçbir zaman durmayı seçmedim.

Çünkü içimde hep büyüyen bir hayal vardı.

Ben bu dünyaya sadece yaşamak için değil, bir iz bırakmak için geldim.

Bugün belki hikâyemi herkes bilmiyor olabilir. Belki verdiğim mücadelenin sesi henüz çok uzağa ulaşmadı. Ama inanıyorum ki emek ve azim, zamanı geldiğinde kendi yankısını bulur.

Belki 10 yıl sonra değil...

Belki 20, belki 30 yıl sonra...

İlçemde, ülkemde insanlar benim çabamı, eserlerimi ve vazgeçmeyen yüreğimi konuşacak.

Çünkü bazı hikâyeler hemen yazılmaz. Bazı zaferler sessizce büyür.

Ben acılarımı bir yük değil, kalemime mürekkep yaptım.

Bugün yazıyorsam; yaşadıklarımı, umutlarımı ve hayallerimi geleceğe bırakmak içindir.

Benim hikâyem bir engelin hikâyesi değil...

Benim hikâyem; cesaretin, azmin ve imkânsızlara rağmen inanan bir yüreğin hikâyesidir.

NURAY REŞİD: KAPILAR

Nuray Reşid Bu hikâye, savaşlarda kahramanca mücadele ettiği topraklara bir daha kavuşamayan kayıp askerlerin aziz hatırasına ithafen yazılmıştır.

Güneş, köyü kucaklayan dağların ardından usul usul yükseliyordu. Işıkları etrafa yayıldıkça gecedен beri yanan bahçe kapılarının lambaları parlaklığını yitiriyor, sanki gündüzün karşısında boyun eğiyordu. Ama bu köyde tuhaf bir sır vardı. Öyle evler vardı ki ne güneşin ışığı ne de geceleri yanan kapı lambaları o evlerin içindeki karanlığı dağıtabiliyordu. Yalnızca kor gibi közlenmiş bir umut ışığı titiriyor, o evlere biraz olsun sıcaklık, aydınlık ve yaşam veriyordu.

Ve o evler, gece çöktüğünde diğerleri gibi kapılarını kilitlemiyordu. Sanki bekledikleri biri vardı. “Ya kapının önünden geri dönerse...” endişesiyle kapılar hep aralık bırakılıyordu. Ne hırsızdan korkuyorlardı ne de yabancından. O evlerdeki hüznün öylesine ağırdı ki anlatılan hatıralar, çekilen acılar ve fısıltıyla edilen, bazen de haykırışa dönüşen dualar evlerin duvarlarına sinmişti. Son kez üzerinden çıkardığı gömleğe bakılarak edilen dualar yüzünden serçeler bile o pencerelere konmaz olmuştu. Konanlar ise bu acıya tanıklık edip ağlar, oracıkta can verirdi.

Köydeki evlerin kapıları birbirine benzemezdi; kimi çok büyük, kimi orta, kimi ise küçüktü.

En büyük kapılı evde Elmira Ana yaşırdı. Her sabah evinin önünü ve kapısının dışını süpürür, sonbaharda dökülen yaprakları toplar, ilkbahar yağmurlarında çamura dönen yerleri temizlerdi. Kışın kar yağıp beton buz tuttuğunda bile bunu ihmal etmez, yazın kavurucu sıcaklığında ise yolu serinletmek için su dökerdi. Sanki beklediği kişi, mevsimlere aldırmadan bir gün çıkıp gelecekti.

Orta büyüklükte kapısı olan evde ise bir gelin odası vardı. Yatağında oturup düğün fotoğraflarını okşayan genç bir gelin, geceleri o fotoğraflarla uyur, gündüzleri ise “bir gün mutlaka gerçekleşecek” hayaline sarılarak uyanırdı. Hatta düğün günü eve getirilen aynaya bakıp teselli bulurdu. Çünkü inanırdı ki aynası kırılan gelinin hayatı da uğurlu olmaz. İşte bu inançla geleceğe dair umutlarını diri tutardı.

Küçük kapılı evin önünde ise her zaman büyük bir odun kütüğü dururdu. Üzerine oturan küçük çocuk, yaşlılarının babalarına koşuşunu izledikçe derin bir iç çekerdi. Ama diğer çocuklardan farklı olarak yüreğinde hem teselli hem de gurur taşıyan bir yanı vardı. Babası yanında değildi ama çevresindeki insanlar attıkları her adımda onun kahramanlığını hatırlıyordu.

Kapılar ise bir gün gerçekten kilitlenecekleri zamanın anlamını çoktan kavramış gibiydi. Hatta biri eve girip kapıyı eliyle kapatsa bile kapı biraz aralık kalırdı ki sabah olduğunda içeride birinin bulunduğu belli olsun.

Köyde kapıları farklı büyüklükte olan nice ev vardı. Ama içlerindeki acının ne adı değişiyordu ne de büyüklüğü... Hepsinin ortak adı kayıptı. Bu köyde anne olup da büyükanne olamayan, gelin olup da anne olamayan, baba olup da kendi babasını hiç göremeyen ne çok insan yaşıyordu...

Ama umut ışığı hâlâ kapılardan süzülüyor, o evlerin içine sessizce yayılmaya devam ediyordu...

ESEN GÜL DAYAN

Korktuğu şey ışığı kaybetmek olsaydı şâyet,
karanlıkta kalınca korkmaya devam eder miydi?

Yalnızlıktan korksaydı,
kalabalıkta yalnız kalmayı seçer miydi?

Kendiyle çelişip durur insan.
Oysa evvelâ utanmayı kaybetmekten korkmalıydı;
zirâ yeniden utanamaz.

Sonra çocukluğunu kaybetmekten korkmalıydı;
bir daha eski nâhifliğinde olamaz.
Ama bunlar teferruat...
Acizdir çünkü insan.

Ne var ki, mutsuz olmaktan korkup
mutluluğu erteler durur.

Tebessüm edince yanakta beliren o çukura düşmekten
korkar, somurtur.

Peki sen,neyden korkarsın can?

Sevdiğin bir şeyi kaybetmekten mi,
soyunup toprağın koynuna girmekten mi?

Sâhi, neden varsın can?
Koyverip kendini gideceksen hikâyenin
hiç beklemediğim anında...

Buz gibi soğudum senden inan.
Karnımda kıvranıp duran sancından,
Bitmeyen arsız utancından...

Güneşin karanlığı öptüğü vakitte
Bilmem kaçınıcı uyku haram.

EMİNE KURT

İKİ AŞIĞIN VEDASI

Rüzgârın soğuşunu tenimde hissediyordum. İçim ürperiyordu, üşüyordum. Birazdan yağmurda başlardı zaten. Peki, yağmur içimdeki bu sıkıntıyı da tam göğsümün ortasına saplanan, canımı acıtan bu yumruyu da alıp gider miydi? Geçsem altına, sırlıslık olsam geçer miydi bu acı? Geçmezdi...

Üzerinden kaç ay ya da kaç yıl geçti bilmiyorum. Fakat canım hala ilk gün ki gibi acıyor. Bazı geceleri sabah etmekte o kadar çok zorlanıyorum ki. Sanki zaman geçmek bilmiyor ben her saniye biraz daha fazla acı çekiyorum. Kalbim sıkışıyor, içim daralıyor, nefes alamıyorum. Bazen boğazıma dolanmış parmakların varlığını hissediyorum... Ölmek istiyorum, bu gece sabah olmasın istiyorum. Fakat yine gün doğuyor ve ben yine bir geceyi daha ölmek isteyerek geçirmiş oluyorum.

Senin olmadığın bir dünyada yaşayamıyorum güzelim. Olmuyor, yapamıyorum sensiz. Bak yine geldim sana. Her gün olduğu gibi yine mezarının başındayım. Bu sefer papatya getirdim sana. En sevdiğin çiçeği...

En sevdiğin çiçeği en sevdiğime getirdim.

Biliyor musun güzelim toprak bile senin kokunu ödünç almış. Ve ben hala senin kokunda nefeslenebiliyorum. Nefes alamıyorken bile nasıl oluyor da benim nefes almamı sağlıyorsun? Saçma çok saçma güzelim. Seninle buluşmak istiyorum. Bu kadar ayrılık yeter, sevdiğim beni bekler diyorum. Fakat tam sana kavuşacakken yüzün geliyor gözümün önüne, yapma diyen haykırışını duyuyorum. Sonra, sonra elim bıçağın üzerinden yavaşça kayıyor. Bıçağın zeminde bıraktığı ses yankılanıyor kulaklarımda. Ve böylece yine engel oluyorsun kavuşmamıza. Söylesene güzelim. İstemiyor musun beni, yetmiyor mu bu ayrılık?

Dün bana verdiğin hediyelerin arasında bir mektup buldum. Senin mektubunu. Senin vedanı, senin haykırışını. Böyle diyorum çünkü her bir satırda çığlıklılarını duydum, her bir satırda seninle vedalaştım. Zor oldu be güzelim. Ben seninle vedalaşmaya hiç hazır değildim ki. Fakat yaşıyorken duymadığım çığlıkların bu vedanın artık gerçekleşmesi gerektiğini haykırıyordu. Zaten sen çoktan vedalaşmışsın ki benle. Hayır, hayır yanlış anlama kızmıyorum sana. Hem kırgın da değilim...

Fakat canım çok acıyor güzelim. Çok öfkeliyim kendime. Duymadığım için görmediğim için. Nasıl olurdu da canımın, canının yandığını göremezdim. Sen aylarca seni benden alan hastalıkla mücadele ederken ben neredeydim? Ben neden yanında değildim?.

Özür dilerim güzelim. Sana verdiğim sözü tutamadım. Her koşulda yanında olamadım. Canının daha fazla yanmasına izin verdim. Oysa seni bütün kötülüklerden koruyacaktım. Kabuğumun altına saklayıp sadece kahkahalarının yankılandığı bir dünya yaratacaktım. Fakat sana yaratacağım dünyanın peşinde koştuktan seni görmedim, seni duymadım. Elini sımsıkı tutup bütün derdine ortak olamadım. En çok zoruma giden de kahkahalarının yankılanması gereken bu dünyada acı dolu çığlıkların yankılanması oldu. Ve ben seni herkesten korumak isterken kendimden koruyamadım.

Aslında bugün buraya gelmeyecektim. Doğru olan da buydu gerçi. Hem her şeyden sonra nasıl öylece gelebilirdim ki. Fakat buradayım işte. Hemen yanında. Neden mi? Bilmiyorum. Kendimi o kadar çok suçlu hissediyorum ki. Sanırım özür dilemek için geldim. Belki de bir kâğıt parçası üzerinden vedalaşmak değil de yüz yüze vedalaşmak istemişimdir. Hayır bunların hepsi bahane. Ben her ne olursa olsun hep sana gelirdim ki...

Özür dilerim güzelim. Biliyorum hatalıyım fakat ben sensiz yaşayamam. İstemezsen konuşmam ama yeter ki yanında olmama izin ver. Bırak sen kokan toprağına sarılabileyim. Seni hissedebileyim.

Yağmur başladı güzelim. Söylesene beni ıslatan senin mi gözyaşların? İçimi ürperten bu ses senin mi haykırışın? O halde biz kavuşamadık haykırışlarımız birbirine karışsın güzelim.

**O gece gökyüzü ilk defa bu kadar çok gürledi. Yağmur
dinmek bilmedi.**

Yeryüzü iki aşığın vedasına şahit oldu.

NİHAD BEKİRLİ:

Edebiyatın Birleştirdiği Türk Dünyası

Zaman değişiyor, nesiller değişiyor, dünyanın ritmi her geçen gün hızlanıyor. Fakat bazı değerler vardır ki yüzyılların içinden süzülerek bugüne ulaşır. Türk dünyasının gençliği, işte bu değerlerin en güçlü taşıyıcısıdır. Onlar yalnızca geleceğin kurucuları değil, bin yıllık ortak hafızanın yarına uzanan nefesidir.

Gençlik sadece bir yaş dönemi değil, aynı zamanda bir bilinçtir. Bu bilinç, köklerinden beslendiği sürece zamanın rüzgârına yenilmez. Ana dile duyulan sevgi, söze gösterilen saygı, tarihe bağlılık ve kültüre sahip çıkma, Türk dünyasının gençlerini görünmeyen bağlarla birbirine yakınlaştıran en güçlü değerlerdir.

Bu yakınlığın en zarif ve en kalıcı dili ise edebiyattır. Çünkü edebiyat, insanı tanıtmadan önce ruhunu tanıtır. Azerbaycan'da yazılan bir şiirin Türkiye'de, KKTC'de Macaristan'da Özbekistan'da, Kazakistan'da, Kırgızistan'da ya da Türkmenistan'da aynı duyguyu uyandırabilmesi, ortak kültürümüzün en güzel göstergesidir. Edebî birlik, aynı cümleleri kurmak değil; aynı ruhu farklı seslerle yaşatmaktır.

Bugün genç kalemlerimiz yalnızca eser üretmiyor; aynı zamanda ortak bir kültürün geleceğini de yazıyorlar. Yazılan her şiir, her hikâye ve her deneme, Türk dünyasının gönül coğrafyasına kurulan yeni bir köprüdür. Çünkü edebiyat, sınırları değil, yürekleri birbirine yaklaştırır.

Türk dünyasının geleceği yalnızca bilimde, teknolojide ya da ekonomide değil; birbirini anlayan, birbirinin edebiyatını okuyan ve ortak kültürel mirasına sahip çıkan gençlerin omuzlarında yükselecektir.

Türk dünyasının gençliği aynı kitabın farklı sayfaları gibidir. Sayfalar ayrı görünse de kitap birdir. O kitabın adı ise ortak kültür, ortak hafıza ve sonsuza kadar yaşayacak edebiyattır.

CEMAL KARSAVRAN: Bereket Sevgi Ve Aşka

Günlerimi adıyorum sana
gecelerimi adıyorum istekle
sen ruhumun sen duygularımın
sen bedenimin her zerresindesin
seni her şekilde düşünüyorum;
bir ağacın gölgesinde uzanmışken,
yarı uyanık yarı uykulu güneşe
bakışını....

seni seyrediyorum
senin o duruşunla feyz alıyor yüreğim ve
bedenim...
sağa sola dönerken yayvan gelen
kalçalarını,
ve yan yattığında göğüslerini...
ki göğüs uçlarında güneşi emziriyorsun
kurumuş dudaklarının yalarken
kenarlarını
içim arzuyla doluyor....

tutup elinde kaldırıyorum gölgeden
bir dere kenarına iniyoruz...
tenhalıklarda
kurumuş dudakların dudaklarımla
ıslanıyor...
avucumdan soğuk bir can suyu
sunarken yüreğimle
arzuyla dolu gözlerin değişiyor gözlerime...

ve tenhaliğında mekanın buluşuyor
yıllara özlem dağıtan tenlerimiz...
sere serpe uzanıyoruz toprağa
toprak ateş, toprak yangın yeri,
toprak kuru, toprak çakıllı...
sarmaş dolaş olmuşuz
kollarımız ve bacaklarımızla
kerpiç evin çatısı toprak
lo geçiyor üzerinden...
dudaklarımız şerbet emiyor dillerimizden
dönüşlerinde lo gibi geçiyorsun üzerimden
öpülesi kadar yumuşak tenin...
tüm benliğimizle
hissediyoruz birbirimizi.....
tohum ekıyoruz toprağa
sere serpe...
saban iş başında
tarla dere kenarında
ağaçlıklı ve تنها ve de ıssız
suluyorum kanallardan akan suyla
çorak toprak emiyor suyu...
yaz sıcak
kurak kalmış yıllarca toprak
suladıkça her damlasını
verim verircesine emiyor
bir damlası bile gitmiyor boşa..
akıyorum kanalda bir can suyu
toprağa sarılıyor tüm beden
toprak doyumsuz;
emiyor suyu suladıkça,kurudukça
suluyor suluyorum
dudaklarımla, ellerimle ruhumla
sevdikçe sevildikçe...
ağız doyumsuzca
bereket sevgi ve aşka

YUSUF MERTER

HÜZÜN

Bir umudun uğultusu vızıldıyor
Toprağa gömülü vazgeçişlere inat...
Ölümsüz rüyaların sandalında

Alaboraya kapılmış

Kıyametini içinde taşıyan insanlık

Hüzün Sur'una üflenirken

Son sözüne şahitlik eder

Soluğu yarım kalmış bedenim...

Ne hüznümlere şahit oldum ben!
Ne gidişlere...

Ardına mih gibi çakılı

Mecburi kalışlara...

Bayrağa sarılmış

Anne haykırıışlara...

Sigara dumanında

Baba yutkunuşlara...

Söyle bana ey hüzün!

Hangi duaya diz çöktün

Hangi acıları içine gömdün sen...

Yüreğinin minik sofrasında

Kaç mazlumu misafir ettin?

HİLAL SARAÇ:YAN

Yan...

Yanginsız yangınlarda yan.

Kurumuş dudakların,

Hasret kalsın bir damla suya,

Ağaçların ipeksi yapraklarında,

Biriken o çiğ damlalarına...

Yan...

Yüreğin yansın.

Gece uykundan uyanıp,

İçsende serin suları, kana kana,

Dinmesin harın yansın.

Yan...

Çaresizce dolan ortalarda,

Bir deva ara yangınına,

Bulamaz da kalırsan bir başına,

Sana olan yangınımı hatırla...

İRFAN AYDIN

İKİ DEVLET, TEK MİLLET

Türkiye Türkleri'yle Azerbaycan Türkleri'nin akrabalıkları Oğuz boylarına dayanır. Her iki halk aynı kültür mirası ve kökene dayanır , Horasan üzerinden göç etmişlerdir.

Türkiye Türkçesi ve Azerbaycan Türkçesi Türk dil ailesinin Oğuz grubuna mensupturlar, dil yapıları ve kelime dağarcıkları büyük benzerlik gösterir. Kelimelerin birbirini karşılama oranı %90'ı bulur.

Bunların yanında, gelenek- görenekler, tarihsel süreçler, müzikler (örneğin aşıklık geleneği), aile yapıları, halk oyunları ve mutfak kültürü de çok benzeşmektedir.

Türkiye Türkleri ve Azerbaycan Türkleri arasındaki kopmaz bağ o derecededir ki: «Bir millet iki devlet» anlayışı her iki tarafta da hakimdir.

Şimdi birkaç örneğe yer verelim: Azeri bir vatandaş toplu taşıma aracına binmiştir. Otobüs biraz kalabalıktır. Bir müddet sonra: «Şoför Bey düşeceğim, düşeceğim» der. Şoför de: «Sıkı tutun, «sözle dizelerinde geçen çatmak sözcüğü «ermek, ulaşmak, kavuşmak» anlamlarına gelirken, Türkiye Türkçesinde de benzer kullanımda olmanın yanında «kavga veya yüz asma» anlamına da gelmektedir.

Örnekleri artırmak mümkün olsa da bu kadarla yetinelim. Diliyle, kültür-sanatıyla, mutfak kültürüyle. ve ortak tarihi mirasıyla, Türkiye Türkleri ve Azerbaycan Türkleri kopmaz bir bütündür.

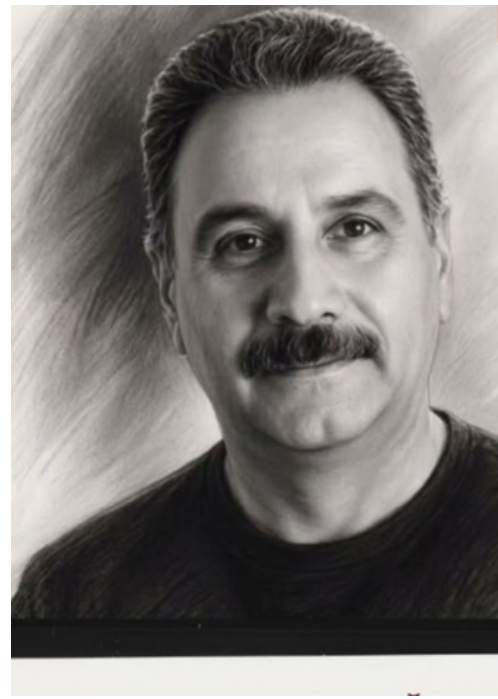
MEHMET ACIOĞLU

Sen gidince

sen gidince
üşümüştü ellerim
yüreğime yağan yağmurlardan
hücrelerimde sensizliğin dikenleri yeşerdi
küf kokulu baharlarda
iplere astım artık soğuk acılarımı
kanarken içimdeki yaram
ölümü avuçlarıma sıkıştırdım sen gidince

sen gidince
safran sarısı düşler kaldı avuçlarımda
vurgunlar yedim hep sol yanımdan
mavi düşlerin pasaklığında
dilimin ucunda ıslandı gülüşlerin
zemheri ayında ağıt yüklü buluttan
anadan doğma bir kar yağar
beni yasa boğan
ıslanır aniden kirpiklerim
sığınırım o an bulvarların buğulu ışıklarına
ve gökten kızılca bir kıyamet kopar üstüme
sen gidince

sen gidince
bir kıvılcım alır yüreğimi
yanar ince ince
gömülür karanlığa ışıldayan gözlerim
kaybolur umutlarım, düşlerim
zamana yenik düşer bedenim
dökülür yüzümden gülüşlerim
ıslanır maviye çalan umutlarım
ve bir alevin sıcaklığıyla
sarar beni tüm acılarım
sen gidince...

İrem Oruç

İnsan Kendi Hikâyesinin Yazarı mı?

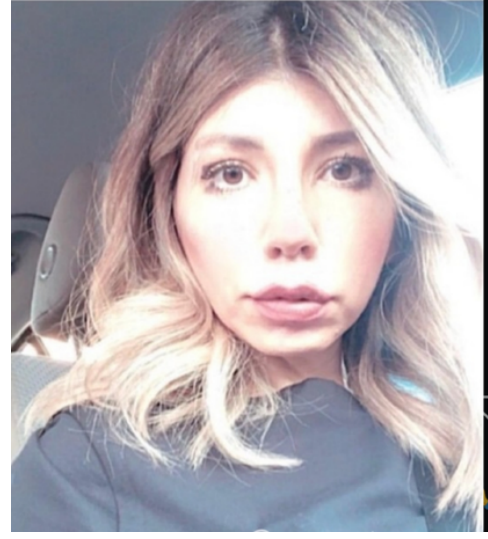
Okuru mu?

Geçenlerde eski bir çekmeceyi karıştırırken ilkokul yıllarımdan kalma bir defter buldum. İlk sayfasında öğretmenimin verdiği bir ödev vardı:

“Büyüyünce ne olmak istiyorsun?”

Çocuk el yazımla uzun uzun anlatmışım. Hangi mesleği yapacağımı, nerede yaşayacağımı, nasıl bir aile kuracağımı... O satırları yazarken geleceğin bana ait olduğundan en küçük bir şüphem yokmuş.

Defteri kapattım. Uzun süre elimde tuttum. Sonra yeniden açtım. Bu kez yazdıklarım değil, yazan çocuğa baktım. Onun adına içim burkuldu. Hayalleri gerçekleşmediği için değil... Hayatın, düşündüğünden çok daha büyük olduğunu henüz bilmediği için.

Yazdıklarımın çoğu olmamıştı. Ama sonra kendime başka bir soru sordum: Ya hepsi olsaydı? Bugün yine aynı insan olur muydum? Sanmıyorum. Belki insanı değiştiren, ulaştığı yerlerden çok varamadığı yerlerdir.

Gençken hayatın direksiyonunun elimizde olduğuna inanıyoruz. Çok çalışırsak başaracağımızı, doğru kararlar verirse yanlışı hayatlar yaşamayacağımızı düşünüyoruz. O yaşlarda gelecek, yazılmayı bekleyen boş bir sayfa gibi görünüyor. Sonra hayat sessizce araya giriyor. Kimseye danışmadan... İzin istemeden... Bazen tek bir telefon, bazen kısa bir karşılaşma, bazen de bir veda ile insanın bütün hikâyesinin yönünü değiştirebiliyor.

İki ay önce elli yaşındaki bir arkadaşımızı kaybettik. Hâlâ “kaybettik” demeye alışamadım. Sanki birazdan telefon edecek de, “Akşam çay var mı?” diye soracakmış gibi geliyor.

Biz beş kişiydik. Kan bağıımız yoktu. Bizi birbirimize bağlayan şey, aynı masaya her seferinde yeniden oturabilmektir.

İçimizde biri vardı. Her şeye gülebilen. Gerçekten her şeye. Ota... Çöpe... Yoldan geçen birine... Bir gün birlikte bir yere gitmiştik. Yol kenarındaki bir ağaca uzun uzun baktı. Sonra büyük bir ciddiyetle sordu: “Bu ağaç ne ağacı?” “Bilmiyoruz.” dedik. Başını salladı. “Kesin buna alerjim var.” Neden öyle söylediğini bugün bile bilmiyorum. Belki kendisi de bilmiyordu. Ama ben öyle bir güldüm ki gözümünden yaş geldi. O da bana baktıkça daha çok gülüyordu.

Yerli yersiz sinirlenirdi. Beş dakika sonra, biraz önce öfkelenen o değilmiş gibi otuz iki dişiyle gülerdi. İnsanın aynı yüzde hem öfkenin hem çocukluğun birlikte yaşayabileceğini ondan öğrendim.

Sonra bir gün... Hiç beklemediğimiz bir günde... Gitti. Bu kez dönüşü olmadı. Şimdi yine buluşuyoruz. Çay yine geliyor. Sohbet yine uzuyor. Bazen tam gülecekken içimden bir cümle geçiyor: "Şimdi buna en çok o gülerdi." İnsan, birini en çok güleceği anlarda özlüyor. İki ayda bir yokluğa alışılmıyor. Sadece her buluşmada onun gelmeyeceği yeniden öğreniliyor.

Bir cenazenin insana öğrettiğini bazen yıllarca okuduğunuz kitaplar öğretemiyor. Küreğin attığı ilk toprakla birlikte insan, kendinden de bir şey gömüyor. O gün anladım: Hayat, bizim yazdığımız kadarından ibaret değilmiş. Bize hiç sormadan eklediği sayfalar da varmış.

Belki bu yüzden artık kendi hikâyemle ilgili büyük planlar yapmıyorum. Bu, umudumu kaybettiğim için değil. Hayatın benden bağımsız yazdığını fark ettiğim için. Artık elimden geldiğince okuyorum. Hayatı... İnsanları... Kendimi...

Çocukken geleceği yazmaya çalışıyordum. Bugün ise geçmişi okumaya çalışıyorum.

Çünkü bazı cümlelerin anlamı, yazıldıkları gün değil, yıllar sonra ortaya çıkıyor.

Belki bu yüzden çocukluğumdaki o defteri bugün bulmam gerekiyordu. O çocuk geleceğini yazdığına inanıyordu. Ben ise bugün, aslında yalnızca ilk sayfayı

yazabildiğimizi düşünüyorum. Devamını hayat tamamlıyor. Bazen cümlelerimizi siliyor. Bazen hiç istemediğimiz satırlar ekliyor. Bazen de en sevdiğimiz insanın cümlesini, tam ortasında bitiriyor.

İşte bunu kabullenmekte zorlanıyorum. Bugün dönüp o deftere baktığımda, çocukluğumdaki hâlime haksızlık etmek istemiyorum. O, bildiği kadarını yazmıştı. Ben de bildiğim kadarını okumaya çalışıyorum.

Baştaki soruya gelince... İyi bir okur olduğumu düşünüyorum. Ama iyi bir yazar olduğumu hâlâ düşünmüyorum. Bazı sayfaları ben yazdım. En önemli cümleleri ise hayat, bana hiç danışmadan yazdı

İREM ORUÇ

MERVE MİNA SEYHAN
GÖLGEMİN NABZINI DİNLEDİM

Bu gece
gölgemin nabzını dinledim;
benden habersiz yaşıyordu.
Duvarlar susmayı öğrenmiş,
pencereler uzaklara bakmaktan yorulmuştu.

Ben ise adımı,
yarım bırakılmış bir cümlenin içinde
üşürken buldum.

Kalbime dokundum;
bir kapı sesi geldi içinden.

Kim çıktı,
kim kaldı,
anlayamadım.

Sonra geçmiş,
eski bir elbise gibi
omuzlarımdan kaydı.

Sabah olduğunda
aynaya bakmadım.
Çünkü ilk kez yüzüm değil,
içimde sakladığım kadın
görünmek istiyordu.

Ona bir isim vermedim.
Bazı yeniden doğuşlar
adı konulunca küçülür.

Yazar: Merve Mina Seyhan

Kısa Özgeçmiş

Merve Mina Seyhan; oyuncu, senarist ve yazar olarak
edebiyat ile sinema
alanında çalışmalar üretmektedir. Metinlerinde insan
ruhunun saklı kırılmalarını,
kadınların içsel gücünü ve yeniden var olma mücadelesini
özgün bir dille
işlemektedir. Şiir, öykü ve senaryo çalışmalarını
sürdürmektedir.

Hava kasvetli

Sıcaklık bir buhran yaratıyor

Hızlı adımlarla ilerliyorum. Yürümek iyi geliyor. Yönümü nereye çevireceğimi bilmiyorum. Yalpalıyorum aniden. Sonra yeniden hızlanıyorum. Varış neresi? diye soruyorum. Cevap gelmiyor küsüyorum. Bir simitçi “abi simit al” derken acıktığımı hissediyorum. Aslında bedenimin sesi hiç duyulmuyor. Annemle babamın vefatından sonra hep böyle yaşamışım. Tam bunları düşünürken bir çocuk ağlaması beni durduruyor. “Güzel kızım ağlama.” Etrafıma bakıyorum. Sonra ilerlemeye devam. Güneş iyiden iyiye kızdırıyor. Neredeyse yaprak kıpırdamıyor. Tanrı istemezse yaprak düşmezmiş şarkısını mırıldanıyorum. Bir parkın içinden geçiyorum. Çocuklar neşeli. Gün geçiyor. Ben ise dirilmek için uğraşıyorum. Sabah yediğim tokat aklımı karıştırıyor hala. Benimle nasıl öyle konuşup gitti. Tam o anda bir şimşek çakmıştı. Oda bir anlığına bembeyaz oldu. O an anladım; aceleyle bağlanmak, beni eksik bırakmıştı. Sana “beni bırakamazsın” diyorum. “Sen kimsin” demişti. “Seni çekemem” daha fazla deyince bir rüyadan uyanmışım.

Oysa bir masal yaratmışım yeni dünyamda. Bu sefer olacak diyordum. Emek vermişim. Ancak dünya denilen yerde yaratılan bu hayal sahici değildi. İnsan kaptırıyor masala kendisini. Ama mutluluğu fısıldamak için “düşünmeli önce” diyorum. Belki de hiç bahsi geçmiyor konuşurken. Anlaşılmıyor sözcüklerden. “Ne yapmalı” diyorum. Düşüncelerde kalan tortulara bakıyorum. Beslemeli belki sürekli. Yapmacıkmiş her şey derken dalıyorum sokağa. Bir avize dükkanının önünden geçiyorum. Sabahki serzeniş aklıma geliyor. Öncesinde konuşulanlar tatlı bir esinti. Evimizi yeniden döşemek için anlaşmıştık. Bir avize seçiyorum hemen. Belki belki...

Yalnızlık sarıp sarmalıyor etrafımı. Bir böcek gibi ezildiğim aklıma geliyor. Uzaklara dalıyorum yeniden. Ayaklarım direniyor. Elveda derken yüzündeki gülümseme beni ürkütüyor. Arkasından sövüp saymak istiyorum. Zor tutuyorum kendimi. Avazım çıktığı kadar bağırarak geliyor içimden. Bunca serzenişe rağmen hayat devam ediyor. Yeni masallar yaratmak üzere yolculuğa çıkıyoruz sürekli. İçimizdeki bu gücün kaynağını sorguluyorum. Var işte biliyorum. Bir çiçek hatırlatıyor. Bir ağacın kalın gövdesi bu duyguyu taşıyor. Akvaryumdaki bir balığın özgüveni tutunduruyor yaşama. Bir sıkışmışlık hissetmiyor adeta.

Ama insan çok sıkışıyor bazen. Belki de bir kuşun cıvıldamasını duyduğum için rahat bir nefes alıyorum. Oysa çoğu zaman duymuyorum. Soruyorum kendime “kendi masalımdaki sorunun cevabı neydi?” Tıkanmış duygularla devam ediyorum. Yol boyu eksiltiyor bir şeyler beni. Tamamlanmak isterken kaybediyorum. “Amca parka gidelim” diyor yanımdaki çocuk. Ben geçip gidiyorum. Bir hayalin peşinden giderken yokluğa yeniden abone oluyorum. Eksik bir şeyler kalıyor geriye. Adeta hiç tamamlanmayacak bir boşluk. Yeri dolmaz bir duygu kaplıyor yüreğimi. Ağlasam yeri...

Gökyüzüne bakınca fark ediyorum. Gün dönmüş akşam olmak üzere. Hafif bir kızılık kaplamış gökyüzünü. “Klişe laflar etmeyi bırak” diye hayıflanırken bir iç ses kaplıyor beni. “Hadi” diyor durma takip et günü. O sana öğretir gerçeği. Yaşamın hallerini seyrederken anlarsın ne olduğunu. Eve doğru geldiğimi fark ediyorum. Marketteki Ahmet Bey “merhaba Emin bey” diyor. Bütün gün sesim çıkmamıştı. “Merhaba” diyorum. Çevreme bakıyorum. İnsanlar veriyor cevapları sanki. “Yaşam telaşına kaptırınca kendini geçer “diyorum. Ama öyle kolay olmayacak gene biliyorum. Sessizleşiyorum yine. “Bugün artık başka bir gündür” diyordu filmde. Apartmandan içeri girip iç çekerek kapıyı sessizce açıyorum. Kaldırımdaki buhran eve sinmiş. Akşam kendini gösteriyor. Avizeci aklıma geliyor. Aydınlanıyor ev ama nafile. Perdeden sızan geceyi kokluyorum yine. Yalnızlık çökmüş pencereden dışarı bakıyorum. Sokak lambaları yanıyor o an. Birden ürperiyorum. İç ses “silkelen ve kendine gel” diyor. Bakalım sabah örtebilecek mi gerçeği?

“Bilinmezlik diyorum.

Adeta bizi yaşama bağlayan şey. “

Bu bilinmezlik bizi umuda çağırıyordu.

Çünkü başka türlü yaşanmazdı...

REMZİYE GÖNENÇ KOŞAR

İnsan Kendine Ne Zaman Yabancılaşır?

İnsan kendine bir gecede yabancılaşmaz.

Önce kendi sesini daha az duymaya başlar.

Sonra başkalarının beklentilerini kendi isteği sanır.

Bir süre sonra neyi neden yaptığını düşünmeden yaşamaya alışır.

Belki de yabancılaşmak, insanın kendini tamamen kaybetmesi değildir.

Kendinden gelen sesi, başkalarının sesleri arasında artık ayırt edememesidir.

Bazen iyi bir evlat olmak için susarız.

İyi bir eş olmak için bazı isteklerimizi erteleriz.

İyi bir arkadaş olmak için kırıldığımız hâlde “önemli değil” deriz.

İyi görünmek için yorulduğumuzu saklarız.

Sonra bir gün, herkes için doğru olanı yaparken kendimiz için ne istediğimizi unuttuğumuzu fark ederiz.

İşte insanın kendine yabancılaşması biraz da burada başlar.

Kendimize sormayı bıraktığımız sorular vardır:

Ben gerçekten bunu istiyor muyum?

Bunu yaptığım için mi mutluyum, yoksa birilerini memnun ettiğim için mi?

Sessiz kalmam huzurdan mı, yoksa korkudan mı?

Bu soruların cevaplarını uzun süre ertelediğimizde içimizde sessiz bir mesafe oluşur.

Dışarıdan hayat devam eder. İşler yapılır, insanlar aranır, sorumluluklar yerine getirilir.

Gülümseriz, konuşuruz, hatta bazen herkes bizi çok güçlü sanır.

Ama insanın kendisiyle arasındaki mesafe, dışarıdan görünmez.

Belki de en yorucu yalnızlık, insanın kendi içinde kendisine eşlik edememesidir.

Oysa insanın kendine dönmesi büyük kararlarla başlamaz.

Bazen yalnızca bir akşam telefonu sessize almakla başlar.

Bir pencerenin önünde durup kendine gerçekten ne hissettiğini sormakla...

Uzun zamandır ertelediği bir cümleyi sonunda kendine söylemekle...

Ve belki de ilk kez, başkalarının onayını beklemeden kendi sesini dinlemekle.

Kendimize yabancılaştığımız yerde yeniden kendimize dönmek de mümkündür.

Çünkü insan kendini kaybettiğinde bile, içinde kendisine açılan küçük bir kapı kalır.

O kapının adı bazen fark etmek, bazen kabullenmek, bazen de yalnızca “Ben buradayım.”
diyebilmektir.

Belki kendimize dönmek, yeniden başka biri olmak değildir.

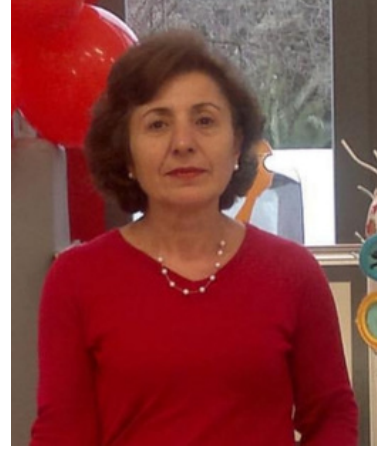
Uzun zamandır susturduğumuz kendimizi yeniden duymaktır.

Sabah Işığı

GÜLVEREN GÜNDOĞDU

GURBET ELLER

Gurbet neresi bilen var mı? Vatanından uzakta yaşayan mı gurbettedir acaba, kendi yurdunda, evinde, ailesinin içinde yaşayıp yalnızlık çeken mi?

Gurbette olmak sadece yurdundan, yuvasından uzakta olmak değildir. İnsan kendi evinde de gurbeti yaşayabilir. Eğer aile fertleriyle arasındaki ilişki yeterince sıcak ve candan değilse, eşine, çocuğuna, anasına-babasına karşı sevgiyle bağlılık duymuyorsa, insan yuvasında da gurbettedir bence. "Ben gurbette değilim, gurbet benim içimde" diyorlarmış bu durumdaki insanlar.

Eskiden, sıra hasreti ve gurbetlik çekmek diye kavramlar varmış. Çünkü gurbete giden kişi sılasını özler ama sık sık gelememiş. Yakınlarının onun yanına gitmesi de aynı şekilde zor olduğundan, görüşmek için uzun süre beklemek gerekiyormuş. Sevenler arasında mesafeler arttıkça, görüşmedikleri süreler uzadıkça özlem insanın içinde büyür büyür, sonra sanat olarak taşarmış. Bu sanat çoğu zaman şiir olurmuş. Bazen insan sevdiğine olan özlemini motif motif dokuduğu halıya nakşeder, bazen şarkılar türküler söylemiş.

Kemalettin Kamu'nun sözlerini yazdığı, Yıldırım Gürses'in bestelediği bu şarkı
dillerden düşmezmiş.
Gurbet o kadar acı ki,
Ne varsa içimde,
Hepsi bana yabancı,
Hepsi başka biçimde.

Teknolojinin ilerlemesi ile taşıtlar hem bollaştı, hem ucuzladı. Yollar daha güzel hale getirilerek taşıtların hızı arttı. Eskiden günlerce haftalarca süren yolculuklar artık birkaç saatte yapılabiliyor. Durum böyle olunca da gurbet, insanları önceden olduğu gibi çok üzen, çok kıran çok meşgul eden bir kavram değil artık. Özellikle de yabancı ülkelere gidenler için, başlı başına bir derin konuyken gurbet, şimdi altı-üstü bir bilet parası. "Almanya Acı Vatan" diyorlardı eskiler. Şimdi bir hafta sonu bile Almanya'ya gidip gelebiliyor insan.

Gurbet için ne çok türk   s  ylenmiŐ , ne   ok hikaye yazılmıŐ  ve film yapılmıŐ . Almanya'ya o kadar   ok insanımız gitmiŐ  ki   alıŐ maya,"Berlin, 68. Vilayetimiz" gibi benzetmeler yapılıyormuŐ . Anadolu'dan Almanya'ya veya İstanbul'a gidenler gurbetin simgeleriymi.

Bir de gurbetteki sevgiliye hasret yaŐ ayıp, sonunda onun baŐ ka biriyle birlikte olduğ unu   ğrenmek vardır ki, insanı y  reğ inden yakıp kavurur. Zamanın ruhuna uyarak deĐ iŐ ecek bir durum da değ il bu. Ge  miŐ te de yaŐ anıyordu vefasızlar y  z  nden, g  n  m  zde de insanın i  ini kanatabiliyor.

Gurbettekiler sılayı   zlerdi, sıradakiler de gurbete gideni. Artık iletiŐ im ara  ları da o kadar   ok ve   eŐ itli ki, g  r  nt  l   telefonda birbirimizi de yaŐ adıĐ ımız ortamı da g  rebiliyoruz. Ama yine de sevdiğ imiz kiŐ inin yanımızda olması baŐ ka birŐ ey.

Benim i  in Almanya'da yaŐ ayan kızımı telefonda g  rmek yetmiyor. Elimle dokunmak, sarılmak sıcaklığ ını hissetmek istiyorum. Onun bana karŐ ı duygularını bilmenin verdiğ i mutluluk var ama, yine de yanımda olmasının yerini hi  birŐ ey tutmuyor.

DİLAVER KORKMAZ HAYMATLOS LOKOMOTİF

Bekliyor gelmeyecek treni

Gözleri kilitlenmiş ikiz raylara

Yarım kalmış bir şiirden

Dilinde paslı bir mısra

Haymatlos bir lokomotif

Geçiyor içinden ağır ağır

Sürükleyerek çok sayıda bağımlı vagonları

Aklından geçirdi söylendi adam

Gelmeyecek de olsa tren beklemek iyi

Karanlıkla pazarlık için

Cebinde son bir kibrit

İntihara sakladı son şiirini

Sözcüklerle oynanan

Sessiz bir Rus ruletinde

Dilaver Korkmaz

ELİF ÇEPEL

DİL CANLI BİR VARLIKTIR

Dil, canlı bir varlıktır. Doğar, zamanla gelişir, kullanılmaya devam edilmezse ölür. Onu, toplumların kültürel yapısı ve ihtiyaçlarına göre değişen, büyüyen, yaşam şartlarına ve teknolojiye ayak uyduran bir canlı olarak tasavvur edebiliriz. Ölümü, biyolojik ölüm gibi tamamen yok olma süreci değildir, aksine gelecek kuşaklara aktarılır ve farklı bir versiyonu ile yaşamaya devam eder. Nitekim Osmanlıca ölü bir dildir fakat kültürümüze yerleşen kelimeler ile dilimizde varlığını sürdürmeye devam etmektedir.

Bir kültürün koruyuculuğunu ve taşıyıcılığını yapan temel varlık; dildir. Nesiller arasında köprü vazifesi görür. Toplumların geçmişini anlaması ve geleceğini inşa etmesi için onlara hizmet eder. İnsanlık, var olduğundan beri, yazı ortaya çıkana kadar geçmişin delillerini dil sayesinde geleceğe aktarabilmiştir. İslam'da Tevkif teorisine göre; insanlığın ilk dili Allah tarafından öğretilmiş, zamanla toplumsal ihtiyaçlar ve göçlerle yeni dillere bölünmüştür. Kur'an-ı Kerim'de Rûm Suresi'nin 22. ayetinde "Göklerin ve yerin yaratılması ile dillerinizin ve renklerinizin farklı olması Allah'ın delillerindendir. Bunda bilginler için dersler vardır." şeklindeki açıklama bu teoriyi doğrular niteliktedir. Bu ayet, varoluşu sadece fiziksel bir yaratılış olarak değil, aynı zamanda kültürel ve biyolojik bir zenginlik olarak ele alır. Farklı dillerin varlığı, insanların ayrışma sebebi değil, ilahi bir zenginlik ve mucizedir. Ayrıca burada "dil"in faziletini herkesin idrak edemeyeceği, sadece aklını ve bilgisini kullanan bilgin ve sağduyu sahiplerinin bu ilahi özeni fark edebileceği bildirilmiştir.

Günümüzde dil kavramı, eski halinin yüceltilip, yenisine yer açmayı yeren bir anlayış hakimdir. Oysa dil, yapısı ve varoluşu gereği sürekli yenilenmeye muhtaçtır. Özellikle teknolojinin baş döndürücü bir hızla geliştiği asrımızda dil unsurunun ona ayak uydurması kaçınılmaz bir durumdur. Topluma ayak uyduran dil, kültür ve günlük yaşama hizmet etmek adına yeni kelimeleri alır ve kabullenir. Burada önemli nokta dil gelişirken onu deforme etmemektir. Kullandığımız kelimelerin kalitesini düşürmemek, zamana ayak uydurmak adına geçmişimizi yok saymamaktır. Özellikle genç neslin, sonraki nesillere aktarılacak olan "yeni dil"i yozlaşmadan, özünü koruyacak şekilde aktarılması konusunda daha duyarlı davranması gerekmektedir.

Yabancı kelime özentisi, sosyal medyanın bozuk kullanımı ve eğitimde yabancı dil baskısı gibi etkenler dildeki yozlaşmanın temel unsurlarındandır. Özellikle sosyal medyada kelimelerin eksik yazılması ve kısaltmalar konuşma diline yansımaya başlamıştır. Nesiller arasındaki iletişimin ana unsuru olan "dil"deki bu bozulma, onu yaşatmak bir yana, tabir-i caizse adeta hasta etmiştir.

Her canlı gibi dilin yaşamaya devam edebilmesi için, onu yaralamadan, büyümesine ve gelişmesine imkân tanınmalıdır. Bu konuda bize yardımcı olabilecek en önemli unsur edebiyattır. Edebiyat dilin en etkin koruyucusudur. Sadece dili korumakla da kalmaz, onu işler, genişletir ve sanatsal bir boyuta taşır. Şairler ve yazarlar dili kullanma konusunda hem topluma örnek olur hem de dilin farklı kullanımlarıyla (mecaz ve yan anlam) ona adeta nefes aldırırlar. Edebiyat kelime hazinesini geliştirir, unutulmaya yüz tutmuş sözcükleri canlandırır ve topluma yeniden kazandırır. Ayrıca dile akıcılık ve ahenk kazandırarak hafızada kalıcı hale getirir. Eğitim sistemi içinde gençlerimize dilin önemini kavramaya ve doğru kullanımını sağlamaya yönelik çalışmaların artırılması gerekir. En çok sosyal medya yüzünden bozulan kelimeler için yine sosyal medya üzerinden bilinçlendirme projeleri yapılabilir. Dilimize sahip çıkmak, gençlerimize bu konuda rehberlik etmek ve eğitmek hepimizin toplumsal bir görevidir. Mustafa Kemal Atatürk “Türk demek, dil demektir” sözü ile dil bilincinin önemini açıkça ortaya koymuştur.

Biyografim: 38 yaşında, iki çocuk annesiyim. Devlet memuruyum. Dergilerde editörlük ve yazarlık yapıyorum.

İHSAN FATİH POLAT/(OZÂN EBEDÎ):

ÇARKLARIN GÖLGESİNDE

Karanlık fabrikalar yutar işçi ömrünü

Zenginlerin kasası saklar halkın dününü

Alın teri dökülür her sabah tezgâhlara

Mahkûm edilir halklar, sistemlere, âhlara

Adâlet terazisi bozuk tartar her zaman

Fakir ekmek ararken zengin vermez hiç aman

Emeğin hakkı yenir parlak sırça köşklere

Yoksulun feryâdı var, sokaklarda, meşklere

Madenlerin dibinden yükselir feryâdımız

Emeğin kavgasında yazılıdır adımız

Kelimeler bir silah uyanan kitlelere

Mısralar barikattır sömüren sistemlere

Yüksek bürokrasinin koridorları soğuk

Mühürlerin altında kalır binlerce çığlık

İstidâlar birikir tozlu raflar içinde
Halkın hakkı çiğnenir masalar üzerinde
Takım elbiseliler seyreder bu yıkımı
İmzalara kurbandır gariban her adımı
Makam koltuklarında unutulmuş adâlet
Mevzûât labirenti doğurur koca zillet
Tarım işçisi her gün yanar güneş altında
Emeğin karşılığı kaybolur yol hattında
Aracı, tefeci, bey, kapışır tüm hasadı
Toprağı işleyenin duyulmaz hiç feryâdı
Mevsimlik işçilerin yollardadır hayatı
Böyle kurulmuş sistem, durmuş âdil saati
Fabrikadan tarlaya uzanır bu sömürü
Bu çürümüş düzenin bitmeli artık ömrü
Zincirleri kıracak halkın yumruklu eli
Bu düzeni yıkacak işçinin öfke seli
Gelecek o güzel gün şafak sökecek elbet
Emeğin dünyasında son bulacak bu gurbet
EBEDÎ der ki elbet; bu halkların kavgası
Tarihin sayfasında bitecek halkın yası
Kalemimiz nöbette, mısralar hep ayakta
Aydınlık yarınlar var; akıllarda, sokakta...

Pərvanə Mehmanlı **"MƏN ŞƏHİDLƏRİN BACISIYAM"**

Mən Şəhidimin bacısıyam,
Üç min şəhid bacısıyam.
Bir damla köməkçün,
dərdli ürəklərə məlhəmçün
Bir ananın göz yaşını silməkçün
Balasını yaşatmaqçün can atıram
Bir şəhidin yarısını, yarım qalan həyatını,
Yazmaqçün pay oluram
Şəhidlərin həyatını, sevgi dolu arzuları,
yazmaqçün şərəf duydum
Tarix yazan şəhidimin adlarını yazmaqçün
qələmimdən güc istədim.
Şəhidimin hər birinin adlarına,
nakam qalan yarlarına,
Heç çatmayan arzulara Tanrımçün hey dilədim
Yazmağımçün güc istədim, ruh istədim
can istədim
Adlarını yaşatmaqçün vaxt istədim.
Mən Şəhidimin bacıyam,
üç min şəhid bacısıyam
Fəxrlə mən öyünürəm
Qürurla mən yaşayıram
tarix yazan şəhidlərin bacısıyam.

Kökler Geçmişte, Gelecek Çocukların Elllerinde

“Bir millet geleceğini teknolojiyi ne kadar kullandığıyla değil, çocuklarına kendi kültürünü ne kadar yaşatabildiğiyle inşa eder.”

Yirmi birinci yüzyılda çocuklar, ekranların, algoritmaların ve yapay zekânın şekillendirdiği bir dünyada büyüyor.

Bilgiye ulaşmak artık hiç olmadığı kadar kolay. Ancak asıl soru şu:

Çocuklarımız bu bilgi çağında kendilerini ne kadar tanıyor?

Bir çocuğun kendi kültürünü tanıması; yalnızca geçmişi öğrenmesi değil, kim olduğunu keşfetmesidir. Çünkü kültür; bir milletin hafızası, estetik anlayışı, yaşam biçimi ve ortak vicdanıdır. Ebru teknesindeki renkler, tezhipteki sabır, minyatürdeki ayrıntı, çinideki ahenk ve kilimdeki motifler; sadece birer sanat değil, nesiller boyunca taşınan değerlerin sessiz anlatıcılarıdır.

Yıllardır okul öncesi öğretmeni olarak sınıflarda gözlemlediğim en önemli gerçeklerden biri şudur: Çocuklar anlatılanı değil, hissettiklerini hatırlar. Bu nedenle kültürel mirası ezberletmek yerine yaşatmayı, sevdirmeyi ve deneyimletmeyi hedefliyorum. Yazdığım çocuk kitapları da bu anlayışın bir yansımasıdır. Her hikâye, çocuğu kendi kökleriyle tanıştıran sıcak bir davettir.

Bugün teknolojiyi reddetmek mümkün değildir. Asıl mesele, onu hangi amaç için kullandığımızdır. Ben yapay zekâyı, kültürel mirası görünür kılan ve çocukların hayal dünyasını zenginleştiren güçlü bir eğitim aracı olarak görüyorum. Bir minyatürün hikâyesini canlandıran bir animasyon, ebru sanatını anlatan bir dijital karakter ya da Türk dünyasının ortak motiflerini çocuklarla buluşturan yapay zekâ destekli içerikler...

Bunların her biri, geçmiş ile gelecek arasında kurulabilecek yeni köprülerdir. Benim hayalim, teknolojinin hızını kültürün derinliğiyle buluşturabilmek. Çocukların yalnızca teknolojiyi tüketen bireyler değil; kendi değerlerinden ilham alarak üreten, düşünen ve dünyaya katkı sunan bireyler olarak yetişmelerini istiyorum.

Çünkü inanıyorum ki köklerini bilen çocuklar, geleceğe daha sağlam adımlarla yürür.

Yapay zekâ çağında bizi biz yapan değerleri koruyabilirsek, teknoloji kimliğimizi gölgeleyen değil, onu güçlendiren bir araç olacaktır.

Ben eğitim yolculuğumda tam da bunun için çalışıyorum: Çocukların bir eli geçmişin kültürel mirasında, diğer eli ise geleceğin teknolojisinde olsun. Çünkü geleceği inşa edecek olanlar, köklerini unutmadan yenilik üretebilen çocuklardır.

Bir millet geleceğini teknolojiyi ne kadar kullandığıyla değil, çocuklarına kendi kültürünü ne kadar yaşatabildiğiyle inşa eder. Benim hayalim ise yapay zekâ ile kültürel mirası buluşturarak çocuklara hem köklerini hem de geleceği aynı anda gösterebilmektir

YEŞİM ŞAHİN YAMAN

GİDİŞİNDEN SONRA

Sen gittin, akşam sustu penceremde,
Bir kuş yarım bıraktı göç türküsünü.

Adını söylemedim kimselere,
İçimde çoğalttım son gülüşünü.
Masada soğuyan iki çay kaldı,
Biri sana baktı, biri yalnızlığa.

Saatler duvarlarda ağırlaştı,
Gece eğildi sessiz karanlığa.
Bir gün dönersin diye kapıyı
Her rüzgârda yeniden aradım.
Meğer umut da eski bir yara imiş;

Dokundukça kanadı, anladım.
Şimdi adın uzak bir kıyı bende,
Ne gemi var ne dönmeye cesaret.

Seni sevmek kaldı ömrümün içinde,
Gidişin kadar büyük bir emanet.

AYŞE BEDEVİ: İNANMAK

İnanmak diye bir kavram vardır dostlarım. Kime, neye, ne şekilde inanacağımızı ancak biz belirleriz. Neye, ne şekilde bakmak istediğimize ancak biz karar verebiliriz.

Ben hayatım boyunca hep güzel şeylere inanmak istedim. Gökyüzüne bakarken her zaman her şeyin çok güzel olacağına inandım. Hayat öyle sandığımız gibi tozpembe değil, hiçbir zaman da olmadı. Sadece sanmak ve inanmak arasındaki farkı anlayabilmek gerekir. Ben dünyanın güzel olduğunu düşünmüyorum, sanmıyorum. Ama güzel olabileceğini umuyorum, güzel olabileceğine inanıyorum. Hangi dünya?

İç dünyam, kendi alanım, çevrem ve sahip olduklarım... Bunlar tek başına bir dünya değil midir? Bence dünyadır. Hiçbir zaman, hiçbir insan doğuştan her şeye sahip değildir. Hep bir eksik vardır, yanında, önünde ya da yüreğinde...

Neden mi? Çünkü Allah bize en güzellerini nasip etmek istedi. Nasıl mı? Bir kendinizi düşünün, ailenizin size verdiği harçlık mı daha değerlidir yoksa sizin kendi emeğinizle kazandığınız para mı? İkinci seçenek daha huzurlu hissettirmiyor mu? Peki ya biz ikinci seçeneği yapabilecek güçteyken neden birinci seçeneğe mahkum kalalım ki?

İşte dostum, Allah bize fırsatlar sunar. O fırsatları bizim fark etmemiz gerekir. Zor, imkansız şeyler görünür. Ama ne demiş Rabbim?

"Her zorlukla beraber bir kolaylık vardır."

Peki ya biz ne yapacağız?

Sabredeceğiz.

Neden mi?

Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.

Peki ya sonuç ne olacak?

"İnanmak, başarmanın yarısıdır."

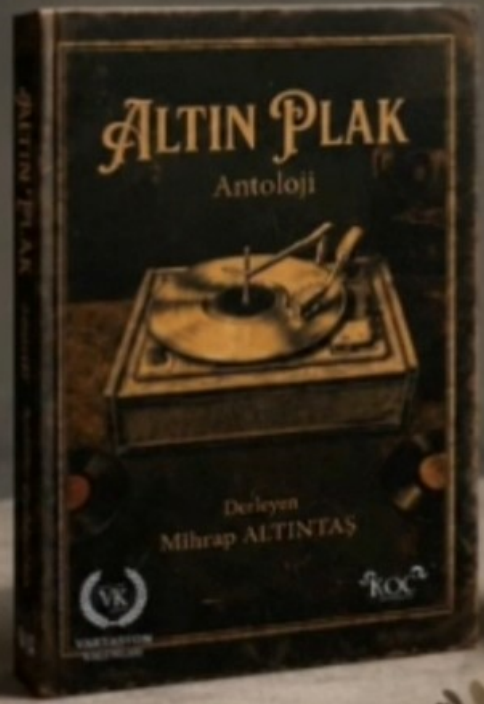
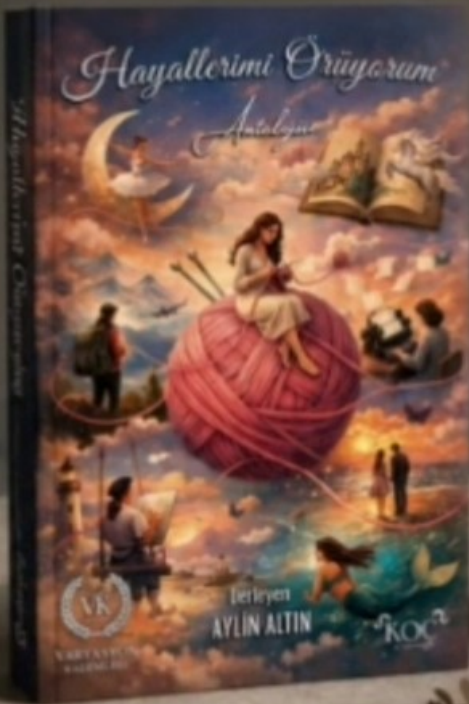
Emek vermeden, inanmadan hiçbir yola varamayız. Her şeyin bir bedeli, bir ağırlığı, bir imtihanı vardır.

Neden mi?

Çünkü cennet bile ölüm ister.

Ve biz insanoğlu olarak her şeyi yapabilecek kapasiteye sahibiz.

O halde bizi durduran ne?

VARYASYON KALEMLER
sizi

YILDIZLI ROMAN KİTAPLARI

Yarışmasına Davetlisiniz!

VARYASYON
VK
KALEMLER

YAZINIZ
YILDIZLAR
ARASINDA
PARLASIN!

SON KATILIM:
10 TEMMUZ 2026

KAZANAN AÇIKLANMASI:
20 TEMMUZ 2026

Takipçilerimiz ve okurlarımız
KAZANANI BELİRLİYOR!
Kanalımız üzerinden oylamaya katılın,
favorinizi siz seçin!

Roman
Kategorisi

Yıldızlar
Arasında Yer Alın

Okurlarımız
Karar Veriyor

Hak Eden
Kazanır!

**KATILIMCI OLMAK İÇİN
İLETİŞİME GEÇİNİZ!**

*Kaleminiz güçtür,
— sözünüz iz bırakır...*

f @ v /varyasyonkalemler

VARYASYON KALEMLER
ROMAN KİTAPLARI YARIŞMASI

Sonuçları Açıklandı!

Kalemin gücüyle yazılan her roman,
bize başka bir dünyanın kapılarını araladı.
TÜM KATILIMCILARIMIZI TEBRİK EDERİZ!

2. İKİNCİ
NAZMİYE
YILMAZ
HAKEM OYU
697

1. BİRİNCİ
CEYLAN
BAĞCI
HAKEM OYU
710

3. ÜÇÜNCÜ
MEHMET
ACIOĞLU
HAKEM OYU
490

DİĞER DEĞERLİ KATILIMCILARIMIZ

Yeliz Deniz Bogucanin	150
Nurhayat Kayar	80
Yeşim Şahin Yaman	74

“Her kelime, yeni bir dünya...
Her roman, kalpten kalbe bir köprü...”

Teşekkürler!
Tüm katılımcılarımıza, okurlarımıza ve emeği geçen
herkese sonsuz teşekkürlerimizi sunarız.

TÜM
KATILIMCILARIMIZA
TEŞEKKÜR
EDİYORUZ!

varyasyonkalemler.com

f Varyasyon Kalemler

@ varyasyonkalemler

Y Varyasyon Kalemler

VARYASYON KALEMLER

EDEBİYAT • KÜLTÜR • SANAT DERGİSİ

Varyasyon Kalemler,
farklı seslerin bir araya geldiği,
kelimelerin çoğaldığı bir edebiyat buluşmasıdır.

Edebiyatın iyileştirici gücüne inanıyor,
yazarların dünyaları değiştirebileceğini biliyoruz.
Her kalemin bir izi, her kelimenin bir anlamı var.
Biz, o izleri bir araya getiriyor;
kültürü, sanatı ve edebiyatı
paylaşmanın heyecanını yaşıyoruz.

Farklı kalemler, aynı sayfada buluşur.

varyasyonkalemler.com

info@varyasyonkalemler.com

[dergi_varyasyonkalemler](https://www.instagram.com/dergi_varyasyonkalemler)

[/varyasyonkalemler](https://www.facebook.com/varyasyonkalemler)

[/varyasyonkalemler](https://www.youtube.com/varyasyonkalemler)

“

Edebiyat, insanı insana
en çok yaklaştıran köprüdür.

”

